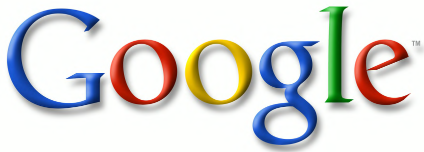
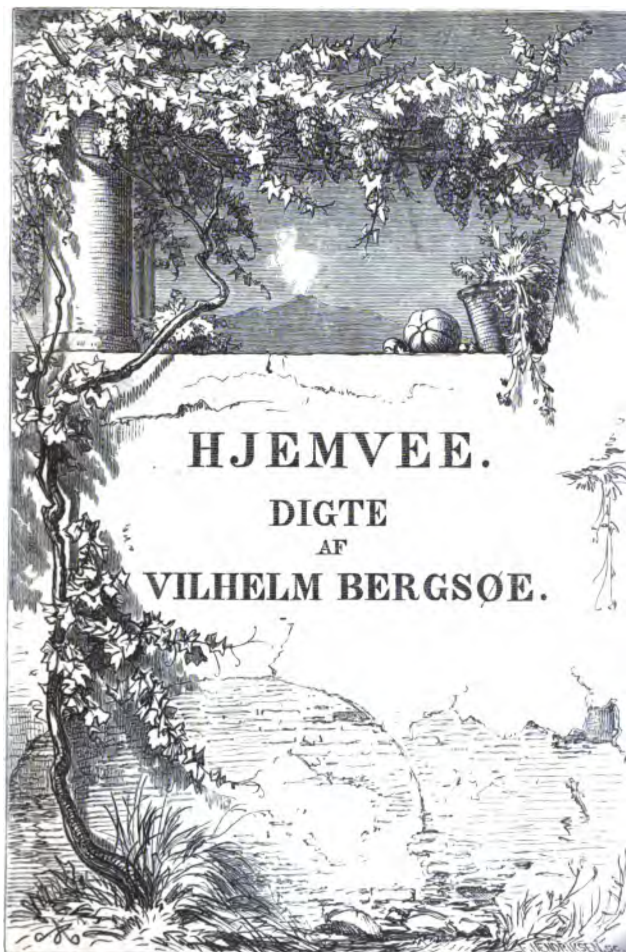

HJEMVEE.
DIGTE
AF
VILHELM BERGSØE.

HJEMVEE.

DIGTE OG SANGE

AF

VILHELM BERGSØE.

Anden gjennemsete Udgave.

KJØBENHAVN.
Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).
Thieles Bogtrykkeri.
1881.

Indhold.

Pag

Munkens Historie.

Indledning.

Nei, det er ikke Sydens Luft,
Der sig i Dag hen over Forum breder,
Og det er ei Orangens Duft,
Som med sit Vingeslag den trindtom spreder —
Det er en hed, en giftig Vind,
Født af Saharas solforbrændte Bølger,
Den bringer Livet til at slumre ind,
Den farver gusten Campagnuolens Kind,
Og i dens Aandedrag sig Febren dølger.

Det er Scirocco! Klædt i Sol og Støv
Sés Forum sitrende i Solskinsstrømme;
Forbrændt og falmet er Acaciens Løv,
Og Bøflen ligger dorsk og tygger Drøv,
Og til Campagnens Friskhed gaar dens Drømme.

Did styrer ogsaa Hyrdens Tankegang;
Med Hatten skjuler han sin hede Pande,
Og nynner halvbevidst en halvglemt Sang,
Der fører ham til Nemis Myrthehang
Og til Albanersøens friske Vande.

Men høiere mod Nord *min* Tanke gaar.
Hvor Vesterhavet i sin Storhed skummer,
Mens Hjeilen klagende i Lyngen slaar,
Og dulgt i Gyvelklynger Bien brummer,
Dér ligger der en enlig Præstegaard,
Krumbøiet er dens Mønning, straatækt Taget —
Den sorte Stok paa Reden ensom staar,
Og sort, i snehvidt Sand, staar ensomt Vraget.

Men vil Du vide, hvorfor Tankens Lyn
I Hast slog ned bag Klittens hvide Banker,
Og hvi det klared op et Hjemlandssyn
Hos mig, som tabt i Roma-Syner vanker —
Da se mod Titusbuen hist, som slaar,
Sin sprukne Bue over Oldtids Dage,
Sér Du den gamle Munk, som langsomt gaar
Igjennem den, og som nu stille staar
Og skotter ængsteligt og dulgt tilbage?

Saa' Du, han sendte os i Smug et Blik,
Som fik med Et hans dulgte Længsel Vinger?
Saa vendte han sig hastigt om og gik
Mod Klostret op, hvis Klokker høilydt ringer.
Se! Nu han svinder i den klare Dag
Bag Klostermurens fængselsmørke Skygge —
En lysræd Skygge selv, et strøget Flag,
Der falmer over Livets Kamp og Lykke!

Nu tier Klokkerne i Klostrets Gaard —
De blege Brødre samler sig derinde,
Og, medens Hymnen dæmpet til os naar,
Jeg maner frem hans svundne Liv og slaar
Lysfunker ud af hvert et muldnet Minde.
Sig, vil Du høre? — Saa vil jeg fortælle
I spredte Træk den gamle Munks Novelle.

To Veninder.

I Præstegaardens Have
Var der hyggeligt og net;
Hist nyslagne Plainer,
Her Blomster og Bosket.
Vinranken krøb i Bugter
Langs Straatagets Skjæg,
Og Svalerne kviddrød
Fra den løvdækte Væg.

Ved Havestuens Døre
En Hængebirk stod
Med Grene, der naaede
Fra Toppen til dens Rod,
Og naar et enkelt Vindpust
Vei gjennem Haven fandt,
Da var det, som den hvisked
Om de Tider, som svandt.

Den stod saa taus, alvorlig
Og rank som en Gran;
Thi den var Havens første
Og ældste Veteran.
Den havde sét tre Slægter,
Som steg i Graven ned —
Den kjendte lidt til Livet,
Til Død og Kjærlighed.

Nu saa' den igjen
Et ungdommeligt Par;
Men det var ikke ganske,
Som ellers det var.
Det var to unge Piger
— Veninder fra Barn —
Den ene havde Guden
Alt fanget i sit Garn.

Paa Havestuens Trappe
Paa det nederste Trin,
Dér sidder Præstens Datter
Og sømmer et Lin.
Saa drømmende hun stirrer
Og henter tungt sit Veir,
Skjøndt Kinden har Rosens
Og Morgenrødens Skjær.

Ved hendes Side sidder,
I en Lænestol strakt,
Cousinen fra Byen
I høist moderne Dragt,
De stivede Skjørter
Bruse op som en Flod
Og viser mér end Anklen
Af en silkeklædt Fod.

„Det er, som jeg har sagt Dig“
— Hun nu til Orde ta'er —
„Der er ei Spor af Lighed
Hos dette Vennepar.
Se, blot naar de hilser,
Da lige strax man sér,
At Thorvald er en Klods,
Men Charles Cavalér.“

Den Lille slap Traaden,
Saa Linet faldt ned;
Dog sagde hun slet Intet,
Og den Ældre blev ved:
„Og se saa disse Øine,
Saa mørke som en Grav,
Hvor Lidenskaben glimter
Som Lyn paa et Hav.

Vel véd jeg, at Thorvald
Som Kunstner har Rang;
Men sér Du, det han mangler,
Er egenligt Elan.
Paa Ballet, hvor jeg saa' ham
Efter Aareløb igjen,
Dér syntes jeg, han ligned
En pyntet Malersvend.

For ellers er han limet
Til Malerkutten graa.
Gud véd, hvad til Hverdag
Han gaar og tænker paa?
Iaftes ved Bordet
Han sad, som han sov,
Og hele Dagen driver han
I Mark og i Skov.

Da sidst de var udenlands,
Han aldrig til Dig skrev:
Da var det altid Charles,
Som sendte Dig Brev.
Han skriver vist yndigt!
Jeg havde Lyst engang" —
Her standsede hun pludseligt
Og nynnede en Sang.

Der blev en lille Pause
— Hver tænkte paa Sit —
Da sagde den Yngre
Vemodigt og blidt:
„Naar Thorvald ikke skriver,
Da mindes han vist mér;
Gud véd, om Charles husker,
Naar ei han os sér?“

Cousinen sendte hurtigt
Et speidende Blik;
Den Lille vilde tale,
Men Stemmen slog Klik.
„Naa, bryd Dig ei om Dette“
— Faldt nu den Ældres Ord —
„Maaské er Thorvald ikke
Saa kold, som jeg tror.

Men det er ellers løierligt —
Idag, da han skal bort,
Han lader Dig alene,
Skjønt Tiden er kort.
I Aften Klokken Elleve
Jo Diligencen gaar —
Naa, det er nu Noget,
Som Du vel forstaar.

Men, ærligt talt, min Pige,
Jeg taalte det ei,
At han, skjønt forlovet,
Dog gaar sin egen Vei.
Hvad hjælper det, han maler
Og bli'er en Kunstner stor,
Naar aldrig han taler
Et levende Ord?

Desuden, disse Kunstnere
De har det nu saa sært —
Den Kunst, dem at behage,
Den er ei hurtigt lært.
De sætter Kunsten øverst,
Konen som Nummer To,
Og derfor er der sjeldent
Fred i et Kunstnerbo.

Desuden er de gavne —
Snart vil det ikke gaa,
Snart mener de, at Verden
Dem ei kan forstaa.
Saa kommer der en Kritiker
Og river dem ned —
Du véd ei, hvor de Mennesker
Kan gjøre Fortred.

Nei, tænk Dig saa Charles!
Husarofficér,
Dertil fra Hæl til Hoved
En fuldendt Cavalér.
Og saa — ja, Du maa gjerne
Mod min Smag løbe Storm —
Men der er ogsaa Noget
I en kjøn Uniform.

Men jeg har glemt det Bedste,
Som ret er en Trøst,
Véd Du, at her han bliver
Til sént ud paa Høst?
Manøvren har man opsat,
Det læste jeg i Dag,
Saa reiser han ikke;
Det er en afgjort Sag".

Den Yngre rask sig bøied
Ned mod et Rosenbed;
Om hendes Kinder alle
De lyse Lokker gled.
Mon det nu var tilfældigt,
Kom Rosen hun for nær?
Men hendes Kinder blussede
Med dobbelt Purpurskjær.

Hun tog en høirød Rose
Og stak den i sit Bryst;
Men Blomsten hørte Sukket —
Det klang: „Til sént i Høst!“
To glimrende Perler
Paa Rosenbladet laa;
Cousinen sagde roligt:
„Det dugger — lad os gaa!“

Afsked.

Han vandred over Heden
I Aftenens Stund,
Bag efter ham fulgte
En plettet Hønsehund.
Den gik mod Vane sindigt
Med langsomme Fjed —
Det var som den vidste,
Nu skal han afsted.

Han havde vandret vide
Fra Gry og til Kvæld;
Hvert Minde, saa ham tyktes,
Burde siges Farvel:
Den brune, jydske Hede,
Det purrede Gyvelkrat,
Den mørke Granplantage —
Alt sagde han Godnat.

Nu gik han langs Aaen,
Som sleb sit krumme Sværd
Mod de lyngklædte Brinkers
Lagdélte Kiselskjær.
Da Bakkerne sig aabned,
Hvor Møllebækken sprang,
Her standsede han pludseligt
Sin langsomme Gang.

Han tog saa dybt sin Aande
Og saa' sig rigtigt om.
Derinde fra Møllen
Den friske Mélduft kom;
Vandstraalen over Hjulet
Sig ilende skød,
Og stod med Regnbuefarver
I Aftensolens Glød.

Det stønned og det brummede
Fra Kværnenes Krans,
Som svang sig i den vante,
Snurrende Dans.
Saa faldt det tunge Stigbord
Med Larm og Bulder i,
Da standsede Larmen,
Og Alting var forbi.

Men i den dybe Stilhed,
Som fulgte ovenpaa,
Han hørte Aftenklokkerne
Saa sagteligt gaa.
Han saa' endnu mod Møllen,
Men kun et Øieblik,
Saa vendte han sig rask
Imod Broen og gik.

Han fulgte atter Aaen,
Som ind i Krattet krøb,
Hvor sagte mellem Elle
Og Birke den løb.
De bøiede sig hældende
Fast lige til dens Rand,
Og gule Nuphar lyste
Fra det perlegraa Vand.

Langt ude laa Bakkerne
Med Solkroner paa,
Saa fulgte Hedefladen,
Snart violet, snart graa,
Saa kom de blanke Søer
Med Aftentaagens Dis —
Han følte, at han skulde
Bort fra et Paradis.

Han skifted Foden langsomt;
Der var en sælsom Magt
I disse kjendte Syner,
Som nu til Liv blev vakt.
„Hvad faar jeg vel i Syden?“
— Han tænkte, mens han gik —
Da hørte han en Stemme
Og mødte — hendes Blik.

Han ilede fremad.
Ved en Skillevei hun stod,
Forgrædt var hendes Øie
Og træt hendes Fod.
„Min Gud, hvor jeg har søgt Dig!“
— Hun sagde lidt mut —
„Kom hjem! Du *maa* ei spilde
Et eneste Minut.“

Der var i disse tvende,
De simple Ord „*Du maa*“
En skærende Betoning,
Som fik ham til at staa.
Han havde aldrig hørt dem
Med denne skarpe Klang;
De isnede hans Velkomst
Og sagtnede hans Gang.

„Hvor har Du været henne?"
— Begyndte hun igjen —
„For længe har jeg søgt Dig
I Aften, min Ven!"
Han sagde: „Der var Meget,
Hvormed jeg Afsked tog" —
Men over hendes Kinder
En Purpuriling drog.

Hun tænkte: „Han ta'er Afsked
Med Alt, kun ei med Dig.
Hvem elsker han saa høiest,
Det Andet eller mig?
Hans Hund har kunnet følge ham,
Den er ham til Behag;
Men jeg har siddet ene
Den hele, lange Dag."

De vandred hen ad Stien,
Hver med sin Dissonans;
Men Aftensvalen løste
Hverken hendes ellers hans.
Det vár, som om den trivedes
Ved Taushed og blev stor —
Da hørte de fra Haven
Et muntert Latterchor:

„Min Gud, der er vist Fremmede!“
— Hun udbrød i Hast —
Og sendte ham et hurtigt,
Men bønligt Øiekast.
Han saa' ei hendes Smerte,
Han troede, hun blev glad,
Og sagde: „Ja, saa maa vi
Igjen vel skilles ad.

Jeg skal min Kuffert pakke,
Og Du skal klædes paa,
Saa maa vi vel i Aften
Ad Landeveien gaa.
Den er til Byen kortest —“
Hun afbrød: „Som Du vil!“
Men da han gik, hun dækkede
Med Haanden Øiet til.

I Tvivl.

Gjæsterne inde fra Byen
Var alt dragne afsted;
Atter den gamle Præstegaard
Laa i den dybeste Fred.

Søvnen paa bløde Vinger
Hen over Landet drog;
Men i Præstegaarden var En,
Som den i Favn ei tog.

Ude i Havens Gange
Vandrer hun op og ned;
Hvor hun vandrer, og hvor hun gaar,
Følger Tankerne med.

„Elsker han mig eller ikke?“
Det var det mørke Punkt,
Hvorom de matte Tankers Kreds
Dreied sig træt og tungt.

„Sikkert vil han mig glemme
Nu, han drager mod Syd!“ —
Angst hun skjælved: thi Tanken tog
Mod hendes Villie Lyd.

„Sætter han virkeligt Kunsten
Med dens Hæder og Glans
Over en Kvindes Kjærlighed,
Bliver jeg aldrig hans?“

Pludseligt fór hun sammen;
Det var som en Stræng, der sprang:
„Elsker Du ham eller ikke?“
Lød det med sagte Klang.

Sky hun skotted til Siden.
Hvorfra kom mon de Ord?
Der var en Angst, som klam og kold
Dybt gjennem Sjælen fór.

„Elsker Du ham eller ikke?“
Hvorfra mon Tvivlen kom?
Ak, det havde hun aldrig før
Tænkt paa at spørge om.

Yderst i Havens Hjørne
Lysthuset løvdækt stod;
Dér hun vilde for Tankens Flugt
Gjøre oprigtig Bod.

Dér hun vilde sig fjæle,
Dér hun vidste var Ro.
Sagte hun aabnede Døren til
Mindernes hellige Bo.

Maanestriben paa Bordet
Faldt med en dæmpet Glans,
Og paa Bordpladen laa et Brev,
Jesus! — Skriften var hans.

„Søg paa dit yndige Kammer!
Dér vil Du finde igjen
Ham, som ogsaa i Sydens Egn
Bliver mér end din Ven."

Rask hun fløi gjennem Haven
— Fugl ei flyver saa let —
Over det Rosentræes Skrivebord
Øined hun — hans Portræt.

Ned hun tog det fra Væggen
Med en urolig Il;
Øiet fæsted sig atter paa
Denne kjække Profil.

Længe hun taus betragted
Hver en Linie, hvert Træk;
Endelig med et smerteligt Suk
Satte hun Billedet væk.

Thi det gav ei Forløsning.
Tvivlens nagende Røst
Steg i den stille Sommernat,
Fyldte paa Ny hendes Bryst.

Der var et Pres i Luften,
Vindvet hun aabned paa Klem,
Over den mørke Granelund
Tittede Maanen frem.

Fra Caprifoliernes Klynger
Steg en berusende Duft;
Aftenbakkernes lette Sving
Saas mod den lyse Luft.

Ude fra Markerne dirred
Græshoppens evige Sang;
Mørk, med et enkelt Stjernepunkt,
Laa den Nøddehæksgang.

Alt var ganske som dengang,
Og nu kaldte hun frem
Hvert et Minde fra først han kom
Vandrende til hendes Hjem.

Havestuen var oplyst,
Natten var mild og varm;
Ude i Havens skjærmende Ly
Bød han hende sin Arm.

Medens Tonerne jubled,
Medens Strengene klang,
Havde de vandret op og ned
Her i den gamle Gang.

Lysthusets løvklædte Vægge
Tog dem tilsidst i Favn;
Dér han havde i Mørkets Skjul
Hvisket ømt hendes Navn. —

Alt var ganske som dengang;
Síg, hvad fattedes da?
Hvor var Angsten og Tvivlen
Egentligt kommen fra?

Træt af Tankernes Sværmen
Gik hun tilsidst til Ro;
Men i Drømme syntes hun, at
Han var bleven til to.

En fra de gamle Dage,
Men som forlængst var død,
Og saa en anden, som angerfuld
Tanken til Side skød.

Men det var, som den sidste
Voxed og holdt hende fast,
Til i et svælgende Afgrundsdyb
Tanken og Hjertet brast.

Men blandt de skumle Syner
Klang med Cousinens Røst:
„Gud, han skriver vist nydeligt?
Tænk, han bliver til Høst!"

Et Træf.

September var kommen
Med sin bjergfriske Luft,
Med Asters, Georginer,
Og Resedaers Duft,
Med stubbede Marker
Og Bygelhornets Klang,
Med Meisens og Musvittens
Fintkvidrende Sang.

Mod Syd de lette Svaler
Var dragne, som han —
De Fugle har dog mere
End Menneske-Forstand.
Hver Vinter Pyramiden
Af dem en Lovsang faar,
Om Sommeren Kæmpehøien,
Hvor Stendyssen staar.

Nu Rederne hang tomme
Bag Straatagets Skjæg,
Og Vinløvet rødmede
Langs Præstegaardens Væg.
I Lunden Vinden sukked
For hvert et Blad, som faldt;
Man mærked Efterhøsten
Sig nærmede alt.

I Præstegaardens Stue
Var Tæpperne lagt paa,
Og Vintergardiner
For Ruderne man saa',
Dog stod et Vindve aabent
Nær Vinrankens Net;
Den Lille stod ved Karmen
Og bandt en Bouket.

„Min Gud, hvor var den yndig
Den sidste Nøddetour!
Skjøndt Charles rigt'nok gjorde
Utilladelig Cour“ —
Saa lød Cousinens Stemme,
Mens hen i en Krog
Hun kasted halvt opskaaren
En tilkrøllet Bog.

„Idag er vi alene!
— Onkel er jo paa Jagt —
Imorges blev jeg færdig
Med min lyseblaa Dragt.
Jeg kjeder mig saa grueligt!
— Hvor Heiberg dog ta'er a' —
Gud véd, hvor han henter
De dumme Tanker fra?

Jeg prøved just at læse
Hans nyeste Skrift;
Men byde noget Saadant
Er, ved Gud, dog for stivt.
Den hedder „Nøddeknækkerne",
Vil Du tænke Dig blot!
Og der er Meget i den,
Som, mildest talt, er raat.

Og saa er den for Handling
Aldeles blot og bar.
Det er om en Familie,
Som ingen Tænder har.
Det er vist Persifflage,
Et ondskabsfuldt Spil!
Gud véd, hvem nu Forfatteren
I Grunden sigter til?

Dog mens jeg sad og læste
Om Nøddetouren dér —
Hvad mener Du, det er dog
Et guddommeligt Veir.
Dér kommer Charles ude
— Naa vær nu ingen Nar! —
Det er dog altid yndigt,
Naar en Herre man har.

Han bære kan Kartoflerne,
Saa sørger jeg for Smør;
Naar vi har plukket Nødder,
Han Ild i Skoven gjør.
I Møllen kan vi hente
Baade Thetøi og Vand —
Hvad mener Du, er Planen
Ei lagt med Forstand?"

Den Lille skotted hemmeligt
Til Vinduets Glar;
Det var, som tvende Stemmer
Gav et forskjelligt Svar.
Den ene raabte: „Skynd Dig!"
Den anden hvisked: „Nei!"
Selv svarede hun vaklende:
„Det passer sig vist ei!"

„Den sidste Gang var Tante
Paa Nøddetouren med.
Nu véd Du, hun er taget
Til Byen afsted.“
„Aa, Tante!“ lo Cousinen.
„Du er en lille Gaas.
Tro mig, foruden Tanter
Der Meget kan naas!

Ja, hvis vi var i Byen,
Det var en anden Sag;
Dér er vi jo Slaver
Hver evige Dag.
Paa Landet er man heldigvis
Lidt mere ligefrem —
Og vi kan naa tilbage,
Før Onkel vender hjem.“

Den Lille vilde svare,
Da hørtes der Fjed,
Og Charles ranke Skikkelse
Til Vinduet skred.
En Kurv med sorte Brombær
Han strøg af sin Arm,
Og satte med en Hilsen
Den i Vinduets Karm.

„Véd De, hvor jeg har været?
Ja, jeg stod op ved Gry.
Jeg kommer fra Skovene
Langt ovre ved Ry.
En Kurv jeg dér har plukket
Af Brombær sorteblaa.
Jeg haaber, at ei Damerne
Min Kurv vil forsmaa.

Hvor der var smukt i Skoven,
Det kan De aldrig tro!
Den laa i en forklaret,
Forventningsfuld Ro.
Den var mig som en Døende,
Der véd, at Alt er endt;
Men netop lyser klarest
I Forløsningens Moment.

De jydske Skove ligner
Ei dem ved Kjøbenhavn;
De tykkes mig hél ofte
Som Ris ved Fastelavn.
Dér kjender man slet ikke
Skov-Ensomhedens Magt,
Fra den Tid Pan og Nymfe
Trak i Pariserdragt.

Men før den mørke Vinter
I Snepels skrider frem,
Vi burde tage Afsked
Med Skovens lyse Hjem,
Med Dalen og med Møllen,
Med Brinken høi og brat,
Men mést dog med det fristende,
Løvbrune Nøddekrat.

Jeg lytted dér i Middags
Til Skovskadens Røst;
Endnu af Nødder er der
En prægtig Efterhøst.
De sidder ganske løse,
Man kan dem ryste ned —"
„Nei hør!" — Cousinen raabte —
„Vi maa, ved Gud, afsted!

Det Træf er for mærkværdigt! —
Tænk, lige før De kom,
Saa læste jeg hos Heiberg
Saa Meget derom.
Hvor han dog er guddommelig!
Charlotte, ikke sandt?"
„Deri vist ei De feiler",
Svared Charles galant.

Alrunen.

„Nu frem til Høire!“ — „Charlotte, nei,
De vandrer Dem selv til Døde!“ —
„Men mørk og skummel er denne Vei,
Her er saa forunderligt øde.

De hvide Birke som Gjenfærd staar
Med lange, hængende Grene.
Charles! Jeg skriger, ifald De gaar!
De maa ei lade mig ene.

Jeg dør af Skræk, hvis jeg bliver her!
Alt tættere Mørket falder.
Hør! Hørte De? — Bag de mørke Træer
Synes jeg, Nogen os kalder!“

„Charlotte! Det er kun en glammende Hund,
Og Uglen i Granernes Toppe.
Vi bliver her, om en føie Stund
Tænker jeg Maanen er oppe.“

„Vi bliver? „Nei, det er umuligt!“ — „Jo,
De maa Dem i Skjæbnen finde.
De trænger til Hvile, trænger til Ro,
Før atter De hjem kan vinde.

Charlotte, hvil Deres spæde Fod —
Her breder Mosset sit Tæppe.
Vent lidt! Fra Birkens knudrede Rod
Jeg luger den grønne Skræppe.

Se saa! Nu Pladsen er ryddet og tom;
Vil De Dem mod Birken hælde,
Saa vil jeg, hvis De synes derom,
Et Eventyr Dem fortælle.

— „Langt ude paa Heden en Blomst der staar
— Den voxer altid alene —
Dens Blade ligner et søgrønt Haar,
Og bløde Fingre dens Grene.

Saa lønlige Skrifttegn bærer dens Rod.
Ei Mange de Runer raade;
Men Blomstersaften er rød som Blod
Og løser hver hemmelig Gaade.

Den blomstrer kun éngang. — I Midnattens Stund,
Naar Fuldmaanen netop er fremme;
Men naar den aabner sin Krones Grund,
Da klinger en klagende Stemme.

Det klinger som Suk; det lyder som Graad,
Af Smerterne gjennemisnet —
Den næste Morgen hver Grén er vaad,
Og Blomsten hænger som visnet.

Man siger, at paa Alskabningens Dag
Laa den ved Kvindens Hjerte;
Thi kjender den Hjertets lønligste Sag
Og hver en kvindelig Smerte.

Forleden, da Solen just gik til Ro,
Jeg vandred paa Heden alene,
Da saa' jeg i Kløftens mørkeste Bo
Et Blink af dens viftende Grene.

Jeg klatrede ned ad Skrænten brat
— Ja, kald mig kun for en Taabe —
Da Maanen lyste ved Midienat,
Stjal jeg af Blodet en Draabe.

En Rose har jeg gjemt paa mit Bryst,
I den lod jeg Draaben trille.
Blodperlen suged den ret med Lyst,
Som vilde den Intet spilde.

Jeg gjemte Rosen — den holdt sig rød,
Skjønt ottende Dag var gangen;
Igaar den trilled i hendes Skjød,
Som holder min Tanke fangen.

I Nat, just lige i Midnattens Stund,
Det sukkede ved mit Kammer,
Og op mig jog af mit lette Blund
En sagte, klynkende Jammer.

Sig Døren aabnede. Ind hun trén —
Men Øiet i Søvn var lukket.
I Haanden holdt hun en Rosengrén,
Den samme, jeg selv havde plukket.

Hun standsede, som om Natlampens Skjær
Var Sol for de sløerede Blikke,
Saa sukked hun dybt og traadte mig nær
Og stønned: „Jeg elsker ham ikke!“

Det klang fortvivlet, fast som et Skrig —
Men sig mig, hvad er det Charlotte?
De ryster! — De bliver saa bleg som et Lig!
O, græd ei! — Jeg vidste, De maatte! — —"

— „Jeg maatte?" — „Ja, lyde Alrunens Magt,
Ei den, derude fra Heden;
Men den, som dybt i Hjertet blev lagt.
Og kaldes for Kjærligheden.

Man siger, at Gud paa Skabningens Dag
Den planted i Kvindens Hjerte;
Thi røber den Hjertets lønligste Sag,
Men dulmer dets dybeste Smerte.

For os skal den blomstre i Nattens Skjød
Og blusse, naar Maanen er fremme;
Og Duften, berusende, elskovssød,
Vil døve hver angrende Stemme.

Frygt ikke, Charlotte! O, kom herhen!
Her lurer ei speidende Blikke.
Kom! Synk som en Blomst i min Favn igjen!
Du kan det: „Du elsker ham ikke!"

Raadstueballet.

Vinteren var kommen
I snepudret Dragt,
Islænker havde den
Paa Mølledammen lagt.
Skoven stod og drømte,
Haren krøb i Skjul,
Istapper glimrede
Fra Møllerens Hjul.

Præstegaarden laa i
Den dybeste Fred;
Maanens klare Straaler
Langs Mønningen gled.
Ingen venlig Hilsen
De fik eller gav —
Præstegaarden lignede
En rimfrossen Grav.

Ude i Gaarden
Paa den snedækte Jord
Sér man af Kaner
Et tydeligt Spor.
Sporet gaar til Byen
I den blinkende Sne,
Lad os følge efter,
Der er Noget at se!

Inde paa Torvet
I den natstille By
Staar det gamle Raadhus
Som Sol bag en Sky.
Skyen, det er Murene
De tunge, de graa;
Solen Lampetterne
Med Glasprismer paa.

Byens vise Fædre
Al Visdom har glemt;
Stadsmusikanterne
De bedste Strenge stemt.
Hør, hvor det lyder,
Det klingende Spil!
Ak, hvor er det lifligt
At lytte dertil.

Sig mig, lette Toner,
Som flagrer ud og ind,
Hvor fik I Magten
Over Menneskets Sind,
Kraften til at trylle,
Evnen til at naa
Som en Jakobsstige
Til Himmelhvalvets Blaa?

Sig mig, Du glade,
Forføreriske Dans,
Med de friske Roser
I Lokkernes Krans,
Hvor har Du taget
Den Herskerstav, hvis Sving
Slutter selv de Gamle
I din magiske Ring?

Sig mig, I klare,
I tindrende Blik,
Aner I ogsaa
Den Tryllemagt, I fik?
Véd I, at forbundne
Med de øvrige To,
Kan I røve Hjertet
Dets dybeste Ro?

Ørkesløse Spørgsmaal,
Som ei behøver Svar!
Guden svæver over
De Dansendes Par.
Dansen er hans Vinger,
Tonerne hans Stav,
Blikket, det er Pilen,
Ham Moderen gav.

Dog igjen tilbage
Til Raadstuens Hal —
Vi vil se lidt nærmere
Det straalende Bal.
Hist et Vindve lyser
Med halvtdæmpet Skjær,
Det tør vel i Mørket
Man vove sig nær.

Digteren med Aander
staar lønligt i Pagt;
Asmodæus laaner
Ham ofte sin Magt.
Tidt et Drama bliver,
Paa Scenen forstilt,
Først i rette Alvor
Bag Couli-serne spilt.

I Cabinettet.

Fjernet fra den lyse Balsal,
Fra Musikens Larm og Bulder,
Skjærmet mod hvert Speiderøie
Ved de frynseklædte Forhæng,
Ligger, som en Tempelcelle
I sin Stilhed, Cabinettet.

Træd blot ind! Her er jo Ingen.
Alt er tyst — kun Springvandsstraalen
Falder med en sagte Plasken
Ned i Blomsterkummens Hulhed,
Og i Nichen, smykt med Vedbend,
Straaler, lænet til sin Bue,
Seiersglad og seiersrolig,
Med et Smil Amor triumphans.

Han har seiret over Vintren!
Blot et Vink, og Hyacinther,
Crocus og den bly Narcissus
Fletted sig imellem Myrthens
Mørke Blad og Vedbendrankens
Blanke Løv, som Hjerter formet.
Blot et Aandepust, og Luften
Tog en Vellugt som af Roser,
Og henunder Loftet flagrer
Om den lyserøde Lampe
Længsler, Suk og lette Drømme,
Som ved Vaartid Sommerfugle.

Saadan har han reist sit Tempel.
Venter nu han paa sit Offer?
Thi et Offer maa der bringes
For den Fryd, han Natten skjænkte.

Ja, han venter! Træd tilbage,
Thi den skjulte Dør bag Guden
Aabnes halvt, og let hun træder
Ilsomt ind i Tempelcellen.
Det er hende, Præstens Datter,
Nu — o Christendom, hvor er Du? —
Amors viede Præstinde!

Blændet fast ved Overgangen
Fra det stærke Lys til Lampens
Matte, rosenrøde Dæmring
Staar et Øieblik hun stille,
Som endnu hun sig betænkte.
Kinden blusser, Barmen bølger,
Og i Blikket er der noget
Tindrende, som Stjerneglimtet
I den mørke Nat derude.

Amor smiler. Men hun aner
Ei engang, at Guden er der,
Saa fordybet er nu Tanken
I det Budskab, som skal komme.
End engang hun ængstligt stirrer
Rundt omkring. Nei, der er Ingen —
Ingen, uden hun og Guden,
Og Dæmonerne i Luften.

Ned hun synker ved hans Billed,
Og fra Barmens hvide Bølger
Hæver hun det rosenrøde,
Fintbeskrevne Elskovsbudskab,
Som en Dykker hastigt henter
Fra det dybe Hav Corallen.

Guden ryster sine Vinger!
Men hun sér det ei; thi henstrakt
Paa den bløde Fløielsdivan
Læser hun, med Haanden støttet
Til den lille Kløft i Hagen,
Disse nye Elskovsruner:

„Det hjælper ei, at Du viger
For mig med ilende Fjed!
Det hjælper ei, at Du sniger
Dig lønligt i Haven ned!

Thi jeg har plantet en Drue
— Den voxer frodig og vild —
Saa lidt du dens Glød kan kue,
Som Olien den blussende Ild.

Og jeg har med høiere Magter
Sluttet en sælsom Pagt.
Det hjælper ei, Du foragter
Min Elskovs seirende Magt.

Naar Solen synker, den blanke,
Bag Havets Flade blaa,
Da kommer min lønligste Tanke
Og banker saa lønligt paa.

Men op maa Du lukke for Tanken,
Og Tanken har mig ved Haand,
Da maa Du Dig bøie som Ranken,
Du smægtende Lilievaand.

Da dysser vi Dig i Slummer
Med Maanskin og Nattergalsang,
Og Alt, hvad min Elskov rummer,
Omsvæver din Tankes Gang.

Da hjælper det ei, at Du bæver
— Vildt Sanserne bryder i Brand —
Af Flammer baaren, Du svæver
Til Elskovsdrømmenes Land.

Dér taber vi os i dunkle
Skove med sælsomme Træer;
Foroven Stjernerne funkle
Saa fjernt og dog saa nær.

Forneden dė bly Anemoner
Lyser med Øine blaa,
Og Nattergalsangen toner,
Imedens vi langsomt gaa.

Og alt, som vi vandrer alene,
Forvildes vi mér og mér;
Bag Skovens skjærmende Grene
Øines der Ingen flér.

Kun os og Nattergaltoner,
Fuldmaanen paa Himlens Blaa,
Og Skovens dæmrende Kroner,
Hvor stille Luftninger gaa.

Al Elskovs bævende Smerte
Bryder da frem med Magt,
Og tæt til dit bankende Hjerte
Føler Du mit er lagt.

Da hæver Amor sin Bue,
Da hører Du Koggerets Klang;
Det glimter i Maanens Lue
Til Pilenes hvislende Sang.

Men galer saa Morgenens Hane
Til Kirkeklokkernes Slag,
Paa Ryg af den snehvide Svane
Flyr Amor den gryende Dag

I Luften svinger sig Guden,
Let, som en svævende Sky,
Og hvisker til dig paa Puden:
„I Aften sés vi paa Ny!“

„Ja, i Aften!“ ømt hun hvisker,
Reiser sig — og farer sammen;
Thi det var, som Marmorstøtten
Rørte sig, og som i Luften
Kogret klang og Pilen suste.

Hvem var det, som stod i Døren,
Rank og bleg og med det sære
Overlegne Træk om Munden?
Hvis var disse sorte Øine
Med den underlige Lysning
Som af Lynglimt over Havet?

„Charles!“ hvisked hun. „O, Charles!
Hvor Du gjorde mig forskrækket!“

Men han bøied sig og lukked
Med et Kys de varme Læber,
Som fik aandet i hans Øre:
„Charles, Charles! Denne Lykke
Tror jeg vil tilsidst os dræbe!“

I Spillesalen.

Dette Værelse fik ingen
Sans for ømme Hyrdescener —
Et Fortuna-Tempel er det,
Som de Gamle kjønt forener.

Jydske Præster og Adjunkter,
Kammerraader og Forvaltre
Offrer her i hellig Taushed
Hver sin Skjærv paa hendes Altre.

Alterrøgen — fin Kanaster —
Bølger frem af Mérskumspiber,
Og Gudinden bliver anraabt
I et Sprog, som Faa begriber.

„Spurgt til Nolo?“ — „Fy for Pokker!
Han krøb under med Manille;
Men, pas paa, den holder ikke —
Se, dér faldt han for Spadille!“

„Atter Solo!“ — „Hvad behager?“
„Grande Tournée!“ — „Lad se, De vipper
Op i Pique! — Nei, det blev Caro!
Av, saa trór jeg, Provsten slipper!“

Medens her man ivrigt følger
Med Bataillen, man leverer,
Sidder hist i Sofahjørnet
Tvende ældre Officerer.

En vemodig Sjæleadel
Klart den Førstes Ansigt tegner;
I den Andens sés fornemligt
Kun et Skjæg og Sommerfregner.

Melankolsk den Første stirrer
Op i Loftet, mens den Anden
Ivrigt hvisker: „Det var Pokkers!
Saa De kjender altsaa Manden?

Ja, det ligner Lieutenant Charles!
Se ham blandt de unge Piger —
Der er Noget, som erindrer
Om en løsladt Kongetiger.

Om en Tiger eller ogsaa
Om en Falk imellem Duer —“
„Som De vil! For mig han ligner
Mést en Edderkop blandt Fluer.“

„Hvad? En Edderkop!“ — „Ja, sikkert!
Jeg Beviset strax skal føre;
Om den unge Hr. von Charles
Skal De saa min Mening høre.

Sér De, som hint Dyr, der skaber
Af sit eget Jeg sin Bygning,
Hvori lurende den hænger
Midt i Skovens mørke Tykning,

Som en Edderkop, der spinder
Jægergarn bag Busk og Stammer,
Til en enlig, stakkels Fange
Føler Undergangens Jammer,

Saadan spinder han sit Forholds
Fine Net af falske Traade —
Selv forstaar han dem; men hende,
Byttet, bliver de en Gaade.

Saadan lurer han i Mørket
Bag det Fangegarn, han spinder,
Indtil midt i Labyrinthen
Sommerfuglen sig befinder.

Naar den da, i Farver hyllet,
Klædt i Silkeflor og Gaze,
Spræller ynkeligt i Nettet
Uden Anstand, uden Grace,

Naar den hildet er i stærke
Lidenskabers seige Traade,
Nærmer han sig taus, forsigtig,
Med et Smil — men uden Naade.

Og han lægger til den skjønne
Fanges Mund de smalle Læber,
Og han aander Gift i Hjertet,
Gift, som døver, Gift, som dræber.

Vel at mærke ikke hende
— Dertil er han for aimabel —
Nei, den dræber Kyskhedstanken,
Der for ham er impassabel.

Af Sofismer og af Rænker,
Øiekast og Kys og Taarer
Spinder han de fine Lænker,
Hvormed Byttet han bedaarer.

Naar det da er bundet, bastet,
Og af Smigergiften lammet,
Naar det Alting bort har kastet,
Vildt af Sansers Ild opflammet,

Naar det gisper i den sidste
Svage Skjælvens søde Smerte —
Da han jubler, da han seirer,
Da sig løfter stolt hans Hjerte.

Og han føler sig som Hellas'
Gamle Gud blandt Nymfers Vrimmel,
Eller snarere som Satan,
Da han stormed Herrens Himmel.

Og end stærkere han knuger
Sig omkring sit fine Bytte,
Og som Edderkoppen langsomt
Draabe han for Draabe suger.

Ja, han suger ganske sagte
Blodets Strøm fra Kind og Læber,
Føler vellystgrum den sidste
Skjælven, før han hélt det dræber.

Sér det taareblændte Øies
Sidste Blik mod Himlen vendes,
Lytter til det sidste Suk, som
Klinger førend Kampen endes.

Men naar Nattens tunge Taager
Sig for Morgnens Sol har lettet,
Hænger hendes Angers Taarer
Som en Dugkrans trindt i Nettet.

Hendes Blik i Rædsel stirrer,
Og hun sukker: „Din er Brøden!
Ak, jeg kunde jo ei Andet;
Thi jeg elsker Dig til Døden!“

Men han reiser sig, og Nettets
Tryllevæv med Et han bryder;
Om hans smalle Læber kruser
Sig et Smil, som hun kun tyder.

Og han svarer: „Svøb Dem, Frøken,
Varligt ind i Deres Kaabe!
Kold er Morgenen og Jorden
Fugtig end af Duggens Draabe.

Se, jeg trór endnu den hænger
Her i Spindelvævets Traade;
Træd i Græsset ei, min Frøken,
Deres Fødder bliver vaade.“

Let han bukker — og han lukker
Havelaagen op for hende.
Bort hun iler; men han smiler:
„Svaghed! O, Dit Navn er Kvinde!

Jo, jeg kjender ham; thi nøie
Har jeg længe ham studeret,
Og i Aften har jeg Meget,
Saare Meget observeret.

Se, nu danser han derinde! —
Hør, Captain, var det nu syndigt,
Hvis man skød et saadant Afskum,
Som Alverden finder yndigt?“

Hjemkomsten.

Han kom fra de fremmede Lande,
Dér havde han føitet om;
Sét Rhinens Bølger og Alpens Glød
Og Peterskuplen i Rom.

Han kom fra Italiens Strande,
Fra det mørkeblaa Middelhav,
Fra Colosseets brustne Mur
Og fra skjøn Giulias Grav.

Han kom fra de blaanende Bjerge
Med Kroner af evig Sne;
Dér havde han bót, nu længtes
Han efter sit Hjem at se.

Dér havde han tumlet sig under
Kastaniers og Piniers Hang,
Nu længtes han efter sin flade Kyst
Og Vesterhavsbølgernes Sang.

Dér havde han lært at elske,
Hvad her han gjerne forlod —
En dæmrende Maidagsaften
Han atter i Danmark stod.

Ja, det var en Maidagsaften —
Hans Tanke blev blød og veg,
Da gjennem den kjendte Præstegaard
Han ind sig i Haven sneg.

Dér laa den endnu den gamle,
Den aldrig forglemte Plet,
Hans Elskovs Paradishave
Med Blomster og med Bosket.

Dér blomstred endnu Syringen,
Med fulde Klynger den hang;
Dér løvedes endnu den gamle,
Halvmørke Nøddehæksgang.

Dér summed om Ribsens Klaser
De travle Bier som før;
Dér snoede Caprifoliens Blad
Sig atter om Lysthusets Dør.

Det Lysthus — en Sommeraften
Og Caprifoliernes Duft,
Mens Maanen hang som en gylden Segl
Høit i den mørkeblaa Luft.

Den Aften glemte han aldrig,
Blev han saa tusind Aar;
Det greb ham med Et saa mægtigt
Som var det først skét igaar.

Han knælede ned og kyssed
Laagen ringe og lav;
Saa brød han en Blomst og hvisked et Navn,
Han bærer paa til sin Grav.

Saa reiste han sig og aabned
Hin Dør til sin Helligdom —
Det var som de gamle Minder
Ham alle i Møde kom.

Dér stod det endnu det gamle,
Det tavlede Marmorbord,
Og end stod i Stenen ristet
Magiske Trolddomsord.

Det gamle Rococo-Skakspil
Laa hen over Felterne spredt,
De damask-blommede Hynder
Var end over Bænkene bredt.

Og midt paa Bordpladen pranged,
Ordnet yndigt og let,
Af Vaarens nyfødte Blomsterbørn
En duftende, frisk Bouket.

I Midten en halvknoppet Rose
Imellem Aurikler sprang ud;
Et Billed paa hende, han elskede høist,
Hans unge, hans yndige Brud.

Han greb den — da faldt dens Blade,
De splittedes alle ad;
Men nede ved Stilkens sidste Torn
Hang der endnu et Blad.

Det eiede Rosens Farve,
Det sidste, sælsomme Blad;
Det eiede ogsaa Rosens Duft,
Men splittedes ikke ad.

Thi spredte han Bladets Folder
Og bredte det langsomt ud.
Da kjendte han Haanden — det hendes var.
Hende, han kaldte sin Brud.

Det var de samme Runer,
Sirlige, bløde, smaa —
Det var de samme Elskovs-Tegn,
Han selv havde stolet paa.

Det var de samme Toner
I samme gjøglende Dans;
Én Ting var ikkun forandret —
Navnet var ikke hans.

Han læste det taus igjennem
— Han kunde det udenad —
Saa gjemte han atter Slangen
Under Auriklernes Blad.

Haven laa i Maaneglansens drømmende Slør,
Natten var saa lydløs og saa stille,
Længsler laa i Luften, lokkende som før
Med Blomsterduft og Nattergals-Trille.

Speidende han stirred mod Lysthusets Dør
— Ud de kom i Natten den silde —
Snerleblomsten klynget til det svaiende Rør —
Han havde sét, hvad han vilde!

Paa Heden.

Sandet føg, og Stormen jog
Havskummet op imod Klittagets Bræmme;
Gulblege, takkede Skyer drog
Henunder Solen, som lige var fremme.
Bølgerne flød med drivende Vrag,
Splintrede Master rulled i Sandet,
Maagen steg med den gryende Dag,
Hvirvledes atter ind over Landet.

Hjeilen tav, og Lærken tog
Læ under Lyngtørvens filtrede Tue —
Hen over Heden sig Tvende drog,
Kinden var bleg, men Blikket i Lue.
Skuddet traf. — Den gryende Dag
Saa' ham rulle livløs i Sandet;
Men som et splintret, drivende Vrag
Førte Baaden den Anden fra Landet.

Heden laa saa tung og tom,
Blodblomster drypped fra Gyvelens Kviste;
Frem under Hegnet der atter kom
Tvende, som Intet om Bloddaaden vidste.
„Jesus! — Charles!“ hun skreg i Gru.
„Fader! Han ligger deroppe ved Diget!“ —
Præsten knæled med sorgfuld Hu;
Præstens Datter græd over Liget.

Slutning.

Det var Aften — Juleaften!
Hvirvlet vildt af Vestenvinden
Fløi hen over Hedens Lyngtag
Kolde Snedun, blege Aander,
Gjenfærd af de længst henfarne
Solskinslystne Sommerfugle.
Og mens Egen sukked under
Vestenvindens vilde Favntag,
Medens Bølgens Klagetoner
Steg fra Dybets frosne Flade,
Medens Vinterdødens Kulde
Trængte ned til Kistefjælen,
Høined man ved Landsbykirken
Hendes Tue, hendes Grav!

Samme Aften — her i Roma —
Drog en Skare Franciscaner
Ned fra Palatinerbjerget.
Gjennem Titusbuen drog de;
Over *Via sacra* fulgte
De langs Keiserborgens Rester,
Til de svandt i Colosseets
Store Grav for Martyrhelte.

Kjerter skinned, Fakler lyste,
Viraksdampen danned sære
Skikkelser i Maaneglansen,
Og imens de langsomt vandred
Frem mod Korset paa Arenen,
Gjenlød Hymnen aandeagtig
Fra de mægtige Arcader,
Ret som var det bundne Aander,
Blege Gjenfærd af de første
Christenhelte, der sang med.

Men med Et stod Alle stille.
Sangen tav, og Processionen
Flokked sig i Kreds om Korset;
Thi paa Jorden laa der henstrakt

Ved dets Fod en fremmed Vandrer.
„*Ammazzato!*“ — mumled Skaren,
Og som Echo klang i Natten
Tungt og dæmpet: „*Ammazzato!*“

Da han reiste sig i Veiret,
Saa' forvildet rundt omkring sig,
Og med dæmpet Røst han mæled:
„I har Ret! Ja, jeg er myrdet,
Myrdet af min egen Skjæbne —
Jeg gaar „*Via crucis*“ med!“

Tavse stod de blege Brødre —
Ingen kjendte denne Vandrer,
Ingen aned, hvor han kom fra,
Ingen fatted, hvad han ménte
Med de dunkle Ord, han sagde;
Men da langsomt de tilbage
Drog igjennem Titusbuen,
Fulgte han til Klostret med.

Tidt ved Aftentid, naar Solen
Synker bag Campagnens Høie,
Eller naar den blanke Maane
Lyser over Keiserborgen,
Staar han ene paa sin Loggia.

Hvilke Syner! For hans Fødder
Verdensgravens øde Storhed,
Templer, Borge — Alt i Støvet.
Længer ude disse bløde
Langthentrukne Bølgelinier
Af Campagnens brune Høie,
Og tilsidst i Horisonten,
Som et Haab, der naar til Himlen,
Bjergene i Aftenrøden.

Hvilke Syner, hvilke Minder!
Men han stirrer fra sin Loggia
Frem mod Nord, og sagte hvisker
Brødrene: „Se nu! Nu drømmer
Atter *Fra Severio!*"

Hybenkransen.

I Skoven.

Det var en Sommeraften,
— Det huskede han vel —
Han vandred hjem alene
I den dugfriske Kvæld.
Han vandred hjem alene
Langs Skovsøens Bugt;
Men for dens bløde Skjønhed
Hans Øie var lukt.

Aakanden flød saa stille
Paa det sorteblaa Vand,
Og Hybenrosens Klynger
Hang over Slusens Rand;
Som mørkegrønne Bægre
Skovbregner yppigt stod,
Og Vedbenden ranked sig
Hen over deres Fod.

Fra Dybet derude
Steg sære Toner frem —
Det var en anden Verden,
Som rørte sig i dem.
Snart Krikandens Rappen,
Saa Klokkefrøens Kluk,
Saa Sudens underlige
Og tonløse Suk.

Da lød et Slag i Vandet,
Saa kort og saa brat,
Da husked han, han havde
En Nattesnøre sat.
Det rev ham af hans Drømme,
Og hurtigt hen han fór
Til Slusen for at finde
Den lønligt gjemte Snor.

Men som han nu sig bøied
Over Stigbordets Rand,
En Rosentjørn speiled
Sig i det stille Vand.
En af dens svaie Grene
For hans henrykte Sans
Var bøiet i sig selv
Til en fyldig Rosenkrans.

Han greb den og betragtede
Den tankefuldt og tyst,
Hvert Blad var saa fuldrundt,
Saa skjært og saa lyst.
Der gik en Blomsteraande
Fra hvert et Bægers Hvælv —
Han skjulte den i Busken
Og sagde til sig selv:

„Saa har hun dog i Aften
Besøgt den samme Plet,
Hvorom min Tanke dreier
Sig ør og tung og træt;
Saa har igjen hun vandret
Ad den lønlige Sti —
Hvad hjælper mig det Hele?
Med os er det forbi!

Hvad hjælper det at stride,
Naar man er lavt paa Straa?
Man flyver ei med Ørnen,
Er selv man Spurven graa.
Hvad hjælper Ungdomshaabet
Og et Livs Poesi
Mod Excellencetitlen
Og et fedt Baroni?

Hvad er Studentens Drømme
Og Lyrens kjække Slag
Mod Harlequinsnøglen
Paa Kammerherrens Bag?
Hvad er al aandig Stræben
I Narrecompagni,
Vel andet end blandt snørte
Vesper en Honningbi?

Thi Tankens Vox det stærke
Og Aandens Honning fin,
Det bytter bort de gjerne
Mod formet Stearin.
Som braadløse Droner,
Selvskrevne til Død,
De gider kun sig nære
Af Andres Sparebrød.

Og her blandt disse Avner
Af maskintærsket Halm
Skal hun forgaa, som støbtes
Af fuldtonigt Malm.
Ak, hvad maa hun ei lide
Ved dette Gjøglespil?
Blandt drevne Hyacinther
En Skovrose vild.

Jeg kunde hende frelse!
Hvis mig hun vilde tro,
Da kunde jeg vel tømre
En bedre Livsensbro;
Thi den, hun nu betræder,
Er lagt paa Glimmersand,
Og fører aldrig over
Mod Evighedens Land.

Dog er det bedst for begge,
Jeg flyr hendes Egn;
Jeg vil ei agte mere
Paa de lønlige Tegn.
De gjælder mig for meget,
Ifald jeg tør dem tro,
Og gjælder de mindre,
De røver mig min Ro."

Det rykkede i Snøren;
Han efter Krogen saa',
Han mærked, at en Gjedde
Fuldvægtig hang derpaa.
Den krummed og den vandt sig
I løierlige Hop,
Men maatte dog tilsidst
Over Slusediget op.

Og som den nu sig boltred
Med sprællende Sving,
Saa' han ved Floddet hænge
En gyldenblank Ring.
Med lilieklare Perler
Den trindtom indlagt var,
Og over Midten lyste
Rubinens Dobbeltpar.

Han skyndte sig at gribe
Den kostelige Skat;
Han kjendte den, den lyste
For ham hin Sommernat,
Da første Gang han skued
Ved Fuldmaanens Skin
I hendes sjæledybe,
Violblaa Øine ind.

„De lilieklare Perler,"
— Saa faldt hin Nat hans Ord —
„Betegner Uskyldstanken,
Som den hos Kvinden bor.
Rubinen tyder Elskovs
Allerlønligste Magt;
Thi fik de Blodets Farve
I Bjergets dybe Schacht.

Men Guldet, der sig slutter
Om Juvelernes Glans,
Er Troskabstankens faste,
Ubrydelige Kraus.
Naar disse trende tager
Hverandre fast i Haand,
Da formes de til Hèlhed
Og danner Ringens Aand.

Med den kan man bøie
Hver Hindring paa sin Sti,
Med den bliver Livet
En Samklangsharmoni.
For den var ingen Lænke
Saa svær og saa fast,
Det vendte sig jo saadan,
At Leddene brast."

Hun havde Intet svaret,
Men tiet med et Blik,
Der som en Solskinsstraale
Dybt til hans Hjerte gik.
Han havde fast forglemt det
I sin Tvivl og sin Sorg —
Nu heisede han Flaget
Paa Haabets Klippeborg.

Han hviskede saa stille:
„Jeg sætter ind mit Liv!
Jeg svaier og jeg vakler
Ei mér som Søens Siv;
Men sige hende maa jeg
Min Mening rén og skjær,
Saa faar vi vel prøve,
Hvad Guldet er værd."

Hos Baronen.

Deroppe hos Baronen
Var han en Hverdagsgjæst;
Thi gaves Soupéer,
Dinéer eller Fest,
Da fandt han Døren lukket,
Da kjendte man ham ei;
Thi Borgerbræm og Adelslæb
Fik aldrig Fællesvei.

Dog var der En, som ikke
Det i sit Hoved fik,
Som saa' paa hele Verden
Med ganske andet Blik.
Hun var — som man kan tænke —
Et Barn i Et og Alt;
„Den lille Baronesse"
Blev i Egnen hun kaldt.

Den lille — thi den store
Sad i sin Rullestol
Og glimred som en ældre,
Velvillig Naadens-Sol.
Nedladende — med Maade —
Sad hun som Himlens Tolk
Og délte Psalmebøger
Til Sognets Fattigfolk.

Hun ynded Degn og Klokker,
Dertil den gamle Præst;
Men Præstens Søn fik Texten
Baade skreven og læst;
Thi baade „uberegnelig"
Og „gauche" hun ham fandt,
Og dertil, destoværre,
I høi Grad „arrogant".

Thi var han ikke buden
Til Baronessens Bal,
Som feiredes deroppe
I Herregaardens Sal.
Hun gav et saadant aarligt
— Det var en gammel Skik —
Og netop samme Aften,
Han hjem fra Skoven gik.

Og da han kom til Stenten
Fra Skovens mørke Sti,
Da klang ham imøde
En munter Melodi.
Der var i disse Toner
En Jubelklang, et Spil,
Saa taus, med bøiet Hoved,
Han lyttede dertil.

Det var de samme Takters
Forlokkende Klang,
De samme Elskovsrythmers
Letsvævende Gang,
De samme Tonebølgers
Sødtrullende Strøm,
Som engang havde baaret
Hans Elskovs første Drøm.

Saa stod han taus og lyttede
Til Dansen var endt,
Og Ingen skulde kjende
Den glade Student.
Det var, som straaled Lysblink
Fra hans Aasyn og Blik,
Da tankefuld og stille
Han ind i Haven gik.

Dér stod et gammelt Lysthus,
Og som en Rimfrost fin
Hang over Loft og Vægge
Den duftende Jasmin.
Herfra han kunde skue
Gjennem Vindvernes Glar
Langt ind i Dansesalen
Til de svævende Par.

Men som han dér betragted
Baronens Assemblée,
Han vidste knap, om græde
Han skulde eller lé;
Thi Snørelivsaander
Med Kors og Stjerner paa,
Samt store Crinoliner
Var Alt, hvad han saa'.

Som Positivdukker
Til Lireslagets Takt,
Som Marionetter strunke
I Anstand og i Dragt,
De Par ved Par sig dreied
Saa stive som en Mur,
Med Blikke, som de pønsede
Paa Cirklens Kvadratur.

Hist neied man og bukked,
Gav Handsketryk og Blik,
Her fik tre Kammerjunkre
Eet „greveligt“ Nik;
Dér haged sig en blegnet,
Afdanket Hofplanet
I Halen paa en nybagt,
Høiadelig Comet.

Som Møllehjulets Snurren
I det boblende Vand,
Som Rullesténs Ramlen
Langs Havstokkens Rand,
Saa gik de hule Frasers
Beregnede Portion
Omkring som sidste Rester
Af en presset Citron.

Der var en Frihedsmangel
I hvert Ord, som blev talt;
Det smagte ei af attisk,
Men mér af engelsk Salt.
Det var, som laa der Sminke
Ei blot paa Hals og Mund,
Men lige ned til Hjertets
Allerlønligste Grund.

Men adspredt og urolig
Med sammentrukne Bryn
Han stirred, som han vented
Et natligt Aandesyn.
Da klirred Salens Døre,
Og frem blandt Vrimlen trén
Hun selv som en duftfyldt,
Vaarfager Rosengrén.

Hvor var hun fin og lille
I denne lyse Dragt,
Med Haaret rigt opbundet
I al dets gyldne Pragt;
Hvor var ei let og fager
Hendes smidige Fod,
Hvor rødmed hun, som Ingen
At rødme forstod.

Som Havets sølvblaa Vande
Saa bølged Florets Bræm,
Og Aakandeblomster
Sig vuggede paa dem;
Og da hun bort sig vendte
Til den fjerlette Dans,
Da saa' han paa Haaret
Skovhybenrosens Krans.

Han fulgte hver en Vending
Som Falken Duens Flugt,
Saa sank han hen i Drømme
Med begge Øine lukt.
Hun tyktes ham som Skovens
Letstrygende Hind,
Og selv var han Jægeren,
Som hentede den ind.

Men da han opslog Øiet,
Var endt hendes Dans,
Og rundt omkring sig trængte
En næsvis Junkerkrans.
Hun stod som mellem Æsler
En spillende Raa,
Det var en Gru at tænke,
End sige sé derpaa.

Dog tvang han sig at blive.
Han kjendte hendes Skik,
Hver Aften hun i Løndom
Til Lysthuset gik;
Dér ordned hun, beskyttet
Af Jasminernes Gjem,
De Gaver, som hun bragte
Til de Fattiges Hjem.

Imorgen var det Søndag;
Den Dag hun aldrig sveg,
Og mindst for en Aftens
Betydningsløse Leg;
Thi sad han ganske stille,
Mens Natten drev paa,
Og lod de stille Tanker
Mod Stjernerne gaa.

Det led alt hen mod Midnat
Og Dansen var endt;
Paa Himlen havde Maanen
Sin halve Fakkel tændt,
Da rasled det i Gangen,
Han lyttede dertil —
Den Lyd var ham langt kjærere
End Strengenes Spil.

Han reiste sig med Ringen
I sin udstrakte Haand,
Hun veg et Skridt tilbage,
Som saa' hun en Aand,
Dog fatted hun sig hurtigt,
Hun traadte ham nær
Og spurgte mildt og roligt:
„Hvad søger De her?"

„I Natten dulgt“ — han mæled —
„Jeg kommer her som Gjæst;
Ei turde jeg Dem søge
Ved slig celeber Fest.“
Han smilte lidt ironisk
Ved disse sidste Ord,
Dog var det som en Gysning
Igjennem ham fór.

„Jeg kommer“ — saa han vedblev —
„At bringe mit Farvel,
Og for paa Falderebet
At gjøre Ret og Skjel.
Det var for sént, ifald jeg
Imorgen først kom —
Naar Dagen gryr, da er jeg
Paa Veien til Rom.“

„De reiser?“ hun udbrød
Med smertelig Hast
Og med en Røst, som var det
En Citherstreng, der brast.
„Jeg reiser!“ — saa han svared —
„Her er for koldt i Nord!“
Hun gjentog som i Drømme
Hans sidste, bitre Ord.

„Jeg reiser for at varmes
Af Sydens Skjønhedsild;
Jeg væmmes tidt herhjemme
Ved det smaalige Spil.
Dog før jeg breder Vingen,
Jeg skylder Dem en Ting;
Jeg fundet har i Aften
Ved Slusen Deres Ring.

Jeg drog den op af Søen,
Da jeg min Snøre svang,
Men Andemad og Frøbid
Omkring dens Perler hang.
Rubinerne de røde
Var blevne muddergraa,
Og Guldet var lidt plettet,
Det sés endnu derpaa.

Dog kan den prægtigt laves
Af en Guldsmed i Stand,
Saa Perlerne lyser
Med Bjergelvens Vand;
Han pudser og Rubiner
Og Guld med kyndig Haand —
Saa mangler der ei Andet
End Ringens egen Aand.

Men om den blev dernede
I Mudderdybet kvalt,
Og om den som et Offer
For Hængedyndet faldt —
Det gjør ei Stort til Sagen;
Thi Ingen spørge vil
Om Aanden, naar blot Guldet
Og Glimmeren er til."

Hun stod som bedøvet
Og mæled ei et Ord,
Fra Haanden trilled Ringen
Paa den gruslagte Jord.
Hun saa' med sænket Øie
Alt ned for sin Fod;
Det var som hun hørte,
Men ei ham forstod.

„Der gives tvende Veie"
— Saa mæled han igjen —
„Men Maalet er forskjelligt,
Hvortil de føre hen.
Den ene gaar til Livet,
Men gjennem Sorg og Nød;
Den anden gjennem Løgnen
Til den evige Død.

Den ene gaar mod Tankens
Og mod Ideens Hjem,
Og snor sig som en Skovsti
Snart smilende frem;
Men snart er den bevoxen
Med Tvivlens Tjørnekrat,
Og strængt maa der stræbes
Ved Dag og ved Nat.

Den anden er en magelig
Og brolagt Kongevei.
Man kjører den bestandig,
Thi gaa den kan man ei.
Dertil for glat og slibrig
Den blev ved alt det Slid
Af Slægterne, der vandred
Paa den fra Arilds Tid.

Den faar sit Læ, sin Skygge
Af Formens fine Løv,
Den vandes jævnt med Smiger
Mod Kjedsomhedens Støv;
Planeret, nivelleret,
Med langstrakt Perspektiv,
Den fører til det tomme,
Idéforladte Liv.

Men dér, hvor den begynder,
Dér findes der en Grav,
Saa dyb, at end man ikke
Fandt Bund med nogen Stav.
Deri maa Hver først lægge
Sin bedste Eiendom;
Thi ellers han ret aldrig
Til Fashionslivet kom."

Han standsede bevæget,
Tog hendes Haand i sin;
Hun blegnede fast mere
End Havens Jasmin.
„Og hvad skal jeg vel lægge",
— Hun ham til Gjensvar gav —
„Naar ogsaa jeg nu kommer
Til denne store Grav?"

Han svarede vemodigt
Med stærkt bevæget Aand,
Imedens fast han trykked
Den spæde Jomfruhaand:
„Det vil jeg Dem fortælle
Hél aabent og kort,
Maaské kan det Dem hjælpe,
Naar jeg drager bort.

Læg ned først Aandens Klarhed
Og Ordets frie Røst,
Hver Sang, som Dem bragte
Enten Haab eller Trøst,
Hver Mening, der viger
Fra den gjældende Norm —
Til Gjengjæld faas for dette
En ganske udsøgt Form.

Læg ned i Gravens Mørke
Saa Hjertets bedste Drøm,
Hver bævende Stemning,
Hver Tanke varm og øm,
Hver higende Længsel,
Hver Taare, hvert Suk —
Til Gjengjæld faas for dette
Et Smil og et Buk.

Læg ned saa Skovens Friskhed
Og Sommerfuglens Flugt,
Og Havets Bølgebrusen
Og Søens Sivbræmsbugt;
Læg Nattergalens Sange
Og Aftenluften sval —
Til Gjengjæld faas for dette
En pyntet Selskabssal.

Læg ned, hvad der er kjærest
For Sjælens indre Sans;
Men læg dog først og fremmest
Den friske Hybenkrans,
Hint Skovens Tegn paa Frihed,
Paa Liv og Kjærlighed,
Som værner om sin Uskyld,
Maa først i Graven ned."

Han slap det fine Haandled,
Brød af sin Tales Ild;
Hun greb om Lysthusgitret
Og læned sig dertil.
Af hendes Aasyn lyste
En Angst og en Gru —
Hun hvisked: „Dér er Drømmen!
Nu kom jeg den i Hu!

Den stod saa tung og taaget
Ved Dagskjærets Lys,
Og dog endnu jeg føler
Det isnende Gys,
Der som en Dødens Aande
Igjennem Hjertet gik —"
Her tav hun, og han vented
Med spørgende Blik.

„Jeg drømte“, svagt hun hvisked,
„Jeg smykket blev til Fest,
Og i min Dragt der manglede
Ikkun den sidste Rest;
Det var de vilde Roser
Fra Skovsøens Hjem —
Da kom min Kammerpige
Og bragte mig dem.

Jeg fletted mig i Haaret
Den svaie Rosengrén,
Og da jeg vel var færdig,
Jeg hen fòr Speilet trén;
Dér ordned jeg det Sidste
Af Fletningens Krans,
Og vilde glad just ile
Til den ventede Dans.

Da var det, som et Vindpust
Igjennem Stuen gik,
Og dybt i Speilet saa' jeg
Med angstfulde Blik,
Hvordan de fine Blomster
Til Jord faldt en for en,
Saa ikkun blev tilbage
Den tørre Rosengrén.

Den krummed og den vandt sig
Med stive Torne paa,
Og Tornene voxed
Jo mér jeg saa' derpaa.
Da kjendte jeg det Hele —
Det Tornekronen var,
Som Frelseren paa Veien
Til Golgatha bar.

Da vaagned jeg af Drømmen
Saa kold som et Lig;
Jeg hørte end mit eget
Hendøende Skrig.
For dette Liv, saa usselt,
Er der ei Frelse skabt —
O, Gud, hvor er det frygteligt
At føle sig fortabt!"

Han stod som selv han drømte;
Hun op imod ham saa',
Der tindred tunge Taarer
I disse Øines Blaa.
Der laa et Hav af Smerte
Om hendes Mundvig dulgt,
Hun skjælved, som hun følte
Sig pint og forfulgt.

Det greb ham — han slynged
Sin Arm om hendes Liv,
Og hviskede bevæget
Blot disse Ord: „Tilgiv!
Jeg føler mig som Klinten
I Herrens rige Sæd“ —
Da læned hun sit Hoved
Mod hans Skulder og græd.

„O, aned Du“, hun hvisked,
„Hvad jeg i Løn har lidt,
Hvor jeg i tunge Nætter
Og Dage har stridt,
Da havde Du ei knuged
Mit Livshaab mod Jord,
Da havde Du ei talet
Saa jernhaarde Ord!“

Han bøied sig og sagde:
„Jeg var for Tvivlen Boldt,
Snart glødede mit Hjerte,
Snart blev det atter koldt;
Saa' jeg Din unge Skjønhed
Blandt hine Narres Chor,
Det var mig som en Bibel,
Slængt paa et Spillebord.

Da frygted jeg, Du havde
Din lyse Vei forspildt,
Da rased jeg mod Verden
Baade bittert og vildt;
Thi Intet er saa frygteligt,
Som det at sé forgaa
En Sjæl, som man har elsket
Og trót og haabet paa.

Men hvor jeg var forblindet,
Det sér jeg først nu;
Thi Den, der har kæmpet
Saa trofast som Du,
Den trænger ei i Striden
Til en hjælpende Haand;
Nei, det er mig, som trænger
Til Din Kjærlighedsaand.

Men nu, just nu, at skilles,
Det falder mig svært;
Thi hvor er nu den Visdom,
Som Noget faar mig lært?
Hvad er vel Myrthens Skygge
I Laurernes Land
Mod Dig, min stille Rose
Ved Skovsøens Vand?

Hvad er de sidste Rester
Af et oldtidssløvt Folk
Mod Dig, mit Hjertes rige,
Forunderlige Tolk?
Hvad er hvert Kunstens Billed
I Marmor eller Lér
Imod Din ranke Skabning,
Som nu jeg den sér?

Thi giv mig, før jeg vandrer
Fra Mindernes Egn,
Paa al min nye Lykke
Et stærkt og varigt Tegn!
Et Tegn, som kan mig følge
Udover Land og Hav,
Et Tegn, som man kan lægge
Engang paa min Grav."

Hun smilte gjennem Taarer,
Hun løfted op sin Haand,
Saa løste hun af Haaret
Den rige Rosenvaand;
Den krummed og den vandt sig
Med røde Rosers Blad,
Men der var ei et eneste,
Som splittedes ad.

„Tag den“ — hun sagte hvisked —
„Hver Knop er frisk og ung;
Den er for god at lægges
I Graven mørk og tung.
Og skulde, som i Drømmen,
Dens Torne spire frem;
Velan, saa er vi Tvende,
Som trofast deler dem!“

Blandede Digte.

Blomsterne.

Der fløi et Brev fra Hjemmet,
Det havde ei Tegn eller Ord;
Det gjemte ikkun et falmet,
Halvvissent Blomsterflor.
En fordums hvid Anemone
Og tvende Violer smaa
Med tørrede Vedbendblade
Tilsammen i Brevet laa.

Jeg saa' paa de visnede Blomster,
Og frem for mit Syn der steg
Et Billed, som gjorde min Tanke
Saa barnligblød og veg.
Ja, det var, Egø, din lyse
Skovbunds vaarlige Pragt,
Og det var Mindet, der skjultes
I Blomsternes falmede Dragt.

Jeg saa' dine kullede Ege,
Saa' Vedbenden klatre frem
Og sno sig hen under Reden,
Hvor Heirerne har deres Hjem.
Jeg hørte Solsortens Fløiten
Og Nattergalenes Slag,
Og Storken, som knebrede henne
Fra Skovfogdens lave Tag.

Saa kom der et Pust fra Noret,
En Hilsen fra Bølgernes Hjem,
Og atter trylledes nye
Minder for Tanken frem.
Jeg vuggedes atter i Baaden
Alt paa det grønlige Dyb
Og fisked efter den hvide
Musling blandt Bundens Kryb.

Og atter Billedet skifted.
Jeg gik i „Digterens Gang",
Hvor Caprifolien vildsomt
I Egenes Toppe hang;
Jeg vandrede hjem i den stille
Vaarnats hvilende Fred,
Og alle Minderne fulgte
Som Alfer i mine Fjed.

Da løfted jeg Øiet og stirred —
Til Høire Procida laa,
Til Venstre dukked Gaëta
Som Maagen af Havets Blaa;
Men yderst i Horizonten,
Som født af Bølgernes Skjød,
Hæved Vesuv sit Krater
I Solens synkende Glød.

Jeg vendte mig om forvirret
Mod Monte Nicólas Bræm,
Hvor Maanens Segl den blanke
Bag Bjerget glimtede frem.
Jeg saa' paa Kastanjernes Stammer
Paa Vignernes hvide Mur —
Da følte jeg ret, hvor fremmed
Jeg var i Sydens Natur.

Jeg hørte de sælsomme Toner
I Hyrdernes drævende Sang,
Jeg saa', hvor de hede Kilder
Med Larmen af Dybet sprang,
Jeg klatred i Fjeldets Kløfter
Paa Lavaen tør og fin,
Som føder de mørke Øine
Og Sydens glødende Vin.

Men midt i Aftenens Gløden
Og under Orangernes Duft,
Var det, som snapped jeg efter
Et Pust blot af Nordens Luft.
Jeg lukkede rask for Brevet,
For Blomsternes falmede Skjær,
Og spurgte mig selv vémodigt:
„Hvad vil Du egentligt her?“

Ischia.

Deilig er Du, Ischia, naar Du dølger
Taageslørt de skarpe Klippers Bræm,
Deilig, naar af Havets blanke Bølger
Du i Morgenglansen dukker frem!
Deiligst dog, naar Aftensolen farver
Bjergets Styrtning med sin Purpurild,
Naar de violette Skyer arver
Solens Guld og Bølgens Vexelspil.

Men det gaar Dig dog som Sydens Kvinder,
Alt, hvad der bedaarer Mængdens Blik,
Hver en ydre Form, som hurtigt vinder,
Ved din Fødsel Du paa Vuggen fik.
Dyb, som hendes Blik, blev derfor Voven,
Brun, som hendes Kind, din høie Kyst,
Mørk, som hendes Lok, Orangeskoven,
Hedt, som hendes, og dit Klippebryst.

Men hvor er din Sjæl, Du letopstegne,
Skjønne Datter af det dybe Hav?
Er dens Vémodstoner ikke vegne
For en Skjønhed, hvorfor Alt Du gav?
Jeg har søgt den trindt i Dal og Vigne,
Jeg har lønligt speided hver din Vei —
Jeg fandt Form og Skjønhed i hver Linie,
Ak, men Sjælen — Sjælen fandt jeg ei.

Jeg har vandret om i dine Lunde;
Ak, men ingen Skovblomst dufted der,
Tæt og fint, som Sand paa Havets Bunde,
Lyste goldt det gule Lavaskjær.
Jeg har søgt den, naar i Aftenstunden
Solens Guld faldt over Ponzas Bred,
Mørket kom, naar Dagen var forsvunden;
Men den blide Skumring var ei med.

Skyen savner jeg paa Somrens Himmel,
Kildens Rislen dybt i Skovens Bo,
Morgensang af glade Fugles Vrimmel,
Regnens Fald og Himmelbuens Bro.
Blomsterduften, Sommerfuglens Flagren,
Skovens Indsø, Engens slagne Hø,
Biens travle Brum henover Agren —
Det jeg savner paa Typhæos Ø.

Det er Smaating, vil maaské Du sige.
Men i dem sig Sjælen voxer stor,
Og til Gjengjæld ta'er den ei de rige
Undersyner fra en Skjønhedsjord.
Dybt at stemmes Sjælen just forlanger,
Efter det den higer paa sin Vei,
Derfor, Ischia, bli'er jeg ei din Sanger,
Du fortryller — men Du stemmer ei.

Ved Albanersøen.

Dernede, dybt under Klippernes Li,
Hvor Kilderne risler og rinder,
Dér løber en Skovgang, en hemmelig Sti,
Som kun den Veikjendte finder.
Den slynger sig frem i ustadig Flugt
Lig Snogen paa Skovbundens Blade,
Men følger dog tro hver sivbræmmet Bugt
Langs Søens blinkende Flade.

Det er, som havde den sluttet en Pagt
Med disse lysende Bølger,
Og som de havde Velsignelsen lagt
I Alt, hvad dens Løvtag dølger;
Thi Bregnen, Burren og Vedbendens Net
Gjør Stiens Slyngninger trange,
Og Hvidtjørnens Grenværk slutter saa tæt,
At Solstraalen selv bliver Fange.

Alt aander en stille, stemningsfuld Fred,
Der tryller som gamle Minder,
Især mod Aften, naar Sol gaar ned
Og rødner Klippernes Tinder.
Naar Bølgen skvulper med sagte Slag
Mod Bjergets sténlagte Bringe,
Og naar den hurtigt vigende Dag
Til Hvile Klokkerne ringe.

Da stiger — skjønt det er sært at tro —
Et Barndomsbilled fra Hjemmet,
Og midt i Aftenens dæmrende Ro
Jeg føler mig selv saa fremmed;
Men Billedet, som der manedes frem
Ved Duften, ved Skvulpet og Klangen,
Er simpelt, som selve mit simple Hjem;
Thi det er — Kirsebærgangen.

Den øde Stilhed, den friske Duft
Af Grønt og Hvidtjørne blandet,
Den svage Summen i Aftenens Luft,
De lyse Blink over Vandet,
Den snærrende Frø, de hældende Træer,
Rørsangerens kvidrende Stemme —
Alt drager min Tanke saa nær, saa nær,
Og pludseligt er jeg hjemme.

Jeg gaar der igjen. Jeg kjender hver Plet
I Barnets Paradishave —
Se, Tjørnen spænder sit hvide Net
Ud over de gamle Grave!
Og mærk fra Sundet den luftende Vind,
Som stryger langs Voldens Banke —
O, hjemlige Luft, du gjør varm min Kind
Og livner op i min Tanke.

Da farer jeg op — et Musvaageskrig
Klinger hen over Vandet,
Og hvide Taager fra Søens Vig
Vælter sig ind imod Landet.
Fra Bjergets Kløfter gaar Skygger frem,
Hist tændes en ubekjendt Stjerne —
Ak nei! Jeg er ei i mit gamle Hjem,
Men ude, langt i det Fjerne!

Ude.

Jeg véd ei selv, hvordan det mig gaar;
Men hvergang jeg vandrer ud,
Hvor Pinien fletter sit mørke Haar,
Og Myrthen stander som Brud,
Og hvergang jeg sér Apenninernes Top
Med Kroner af skinnende Sne —
Da dukker der Noget i Sjælen op,
Som gjør, jeg har ondt ved at se.

Og naar jeg stirrer i Fjeldsøen ned
Mod det dybe, blaagrønne Vand,
Og naar jeg hviler i Aftenens Fred
Ved Golfens lysende Strand,
Og naar jeg hører fra Vignernes Hegn
Tamburroen skjælve af Fryd —
Da er det som Syner, skrevne med Tegn,
Som Toner, formed af Lyd.

Thi ved min Side en Kvinde sad
— Vémodigt var hendes Smil —
I Haaret det hvide Aakandeblad,
I Kjortlen den grædende Pil.
Hvert Ord saa kjendt, en blød Melodi,
Hvert Blik, som Syn af en Ven —
Den sydlige Skjønhed, jeg svælgede i,
Den sluktes og falmede hen.

Jeg duer vist ei til at reise, jeg!
Jeg fører for Meget med,
Og hvor jeg kommer, jeg finder ei
For Hende mit blivende Sted.
Thi Aakandeblomsten, den dugfriske Bøg,
Hvis Blade hun snór i sit Haar,
De voxer og lyser med hvert Besøg,
De drager mig, hvor jeg saa gaar.

Men sidder jeg først i mit gamle Hjem,
Hvor Dagene ganger paa Hæld,
Da faar jeg de brogede Billeder frem
Naar Lampen lyser ved Kvæld.
Da ordner til Digt sig Mindernes Chor
Med Sydens Farver og Ild,
Da finder jeg vel paa de rette Ord —
Og Hun vil smile dertil.

Frederiksdal.

Jeg kjender en Plet af mit Fædrelands Jord,
Et lysende Punkt for min unge Erindring,
Hvor Granen drømmer og Bøgen grór
Og skaffer mod Heden en kvægende Lindring,
Hvor Aaen snór sig med brune Rør
Bag Ellebuskenes fugtige Kroner,
Mens Peder Oxes tungsindige Frøer
Fra Dybet sukker i klagende Toner —
Et Sted, der snart indhyller sig tyst
I tætte Taager og skjulende Skyer,
Snart atter høiner sig klart og lyst
Med blanke Søer og græsklædt Kyst
Og længselsvækkende Vuer.

Hvor tidt har jeg ikke ved Morgenens Gry,
Naar Solen steg op over Fursøens Flade
Og kastede hen over Skoven paa ny
Et straalende Væld iblandt blinkende Blade —

Hvor tidt har jeg drømmende da ei forfulgt
En vigende Sky i dens Farveforandring,
En enkelt Libelle, der flagrede dulgt
Af Sivet afsted paa sin flygtige Vandring?
Hvor tidt har jeg ikke i Aftenens Glans,
Naar Solen sank ned bag den rødmende Vove,
Ved Søbredden lyttet til Bølgernes Dans,
Som, rullende ind imod Borgmurens Krans,
    Fortalte Sagnet om Tove?

Thi her, hvor Bølgen og Tidernes Væld
Har jævnet de mægtige Mure med Grunden,
Her red Kong Volmer saa sént i Kvæld
At bede den Hind, han skjulte i Lunden.
Som Bølgen var hun, som Tiderne han,
Nu muldnes begge, som Borgmurens Tinde,
Saa Bonden, der pløier det gjenvundne Land,
I Sagnet kun eier et ubestemt Minde:
Hvorlunde han bar hendes Lig under Ø
I Kisten, smykket med Guld og Rubiner,
Hvorlunde hans flammende Hunde gjø,
Naar selv han jager fra Gurre Sø
    Til Hjortholms sjunkne Ruiner.

Kong Volmer! Jeg fatter Din Smerte; thi den
Har dulgt sig i Skovenes dæmrende Dybder,

Den klinger i Fursøens Brusen igjen,
Som var det en Messe fra Domkirkens Krypter.
Jeg fatter Din Længsel, den gaar som et Suk
I Aftenskumringen tidt gjennem Lunden,
Dit Vémod falder som kvægende Dug
Paa Blomst og paa Blad, naar Solen er svunden;
Men vild, som Din Harmes fnysende Magt,
Da hun blev lagt i de sydende Vande,
Gaar Høststormens Sus gjennem Skovenes Pragt,
Og Bonden sig korser, naar Volmers Jagt
Ved Midnat gaar over Lande.

Ja underligt sært og med vexlende Spil
Har Minderne spundet sig hen over Egnen,
Snart tindrer de lyse som Vaarsolens Ild,
Snart falder de tunge som Efteraarsregnen.
Men Dalen ligner dog Volmers Hu,
Som, hvor ustadigt den end maatte vanke,
Dog aldrig slap i et eneste Nu
Af Sinde sin dybe, sin lønlige Tanke;
Thi som han samlede Land og Øer
Til Hélhed igjen af de søndrede Dele,
Har denne samlet af Skov og Søer,
Af Solglimtets Guld og Taagernes Slør
Et Billed paa Danemarks Hele.

Ved Sundet.

Hvor der er deiligt nede ved Sundet!
Fuldmaanen kaster sit magiske Skjær,
Fast som et Net af Sølvstraaler spundet,
Ind mellem Granernes drømmende Hær.
Lysene glimter,
Hisset Du skimter
Hvén, som hviler i Skumringens Fred.
Ja, der er deiligt nede ved Sundet!
Alt er harmonisk til Énhed forbundet;
Kom, min Veninde, kom og følg med!

Kom, vi vil gaa, hvor Søerne friske
Langligt sig rulle mod Havstokkens Sand!
Kom, vi vil høre, hvad Bølgerne hviske,
Eventyrdrømme fra Søkongens Land!
Smykt med Coraller,
Muslingeskaller,

Sidder han énsom med Storhval til Gjæst.
Terne og Svend er de glimtende Fiske;
Sagte i Skumringen Bølgerne hviske
Sælsomme Frasagn om Søkongens Fest.

Evig er Kampen dybt i hans Riger,
Aldrig han stiller Smaabølgernes Savn;
Derfor de svulmer, derfor de stiger,
Kaster sig haabløst i Blomsternes Favn.
Atter tilbage
Maa de sig drage,
Sukkende lyder de Søkongens Ord:
Fulde af Smerte de boblende viger
Rastløst igjen til hans dødkolde Riger,
Fyldte med Minder om Skjønhed paa Jord.

Ak, min Veninde, jeg bærer herinde
Dybt i mit Hjerte Smaabølgernes Sang.
Jubler den høiest, den atter maa svinde,
Krympe sig ind under Døgnlivets Gang.
Hvor skal de ømme
Bævende Drømme
Finde det Hjerte, som vil dem forstaa?
Hjemløst de flagrer for Aftenens Vinde —
Sig, hvi Du skjælver, min lille Veninde?
Er det for koldt? Nuvel, vi vil gaa!

I Baaden.

Ligge stille her i Baaden
Paa den varme Sommerdag,
Lytte til de faste Takter
Af de fjerne Aareslag;
Ligge under Ly af Brinkens
Grønne Pil og Søens Rør,
Vugge, glide, gynge, drømme,
Det er Drøm som ingen før!

Stirre i de dybe Vande
Paa det underlige Liv,
Som det rører sig histnede
Mellem Bundens svaie Siv;
Vende sig og følge Skyen,
Lysets Sjæl, naar Dagen dør,
Drømme, gynge, glide, vugges,
Det er Drøm som ingen før!

Høre Vindens Suk i Sivet,
Bølgens Spil om Baadens Bov,
Nattergalens sidste Trille
Fra den dæmringsfyldte Skov.
Se den blanke Maanes Straaler
Glide gjennem Taagens Slør,
Glide med i sagte Drømme,
Det er Drøm som ingen før!

Alt bli'er stille! Tonen tier;
Mørket falder tæt og blødt.
Skyen, Sivet, Skoven, Bølgen
Slumrer trygt og drømmer sødt.
Men hos mig min Længsels Bølge
Svulmer hvergang Dagen dør;
Vugges i dens Favn og drømme,
Det er Drøm som ingen før!

Skibsdrengen.

Det lider mod Aften. Paa Bølgernes Speil
De let henglidende, graahvide Seil
Sés rødme i Snekkersténsbugten.
Som Svaner, der følge den synkende Sol,
De flyver dristigt fra Pol til Pol
Og trættes ikke ved Flugten.

Den dybe Stilhed, den drømmende Fred,
Som Aftenen gyder langs Sundets Bred,
Nu brydes af Kronborgs Kartover.
Hult drøner Saluten. Paa Bølgens Bryst
Gjensendes den dæmpet fra Sveriges Kyst,
Og dør paa de rullende Vover.

Det gjælder den ranke, den stolte Fregat,
Og ud fra dens Portes bælgmørke Nat
De høirøde Ildstraaler glider.
I Taager hyllet, i Krudtdamp skjult,
Den fremad svæver, mens Bølgen hult
Slaar op mod dens pansrede Sider.

Som Fugle paa Kystens grønnende Træer
Det mylrer af Mandskab i Mers og paa Ræer,
Hist skimter man Lodsen ved Rattet.
Læseilene bugner for udhalte Spir,
Som Havets Dronning, dets ypperste Sir,
Den vugges paa Kattegattet.

Men hvilende tungt i Bølgernes Favn
Der følger efter med bredbuget Stavn
En sværtlastet Kjøbmandsskude.
Den kipper Flaget for Fæstningens Tind
Og stræber at fange den løiende Vind
Med lappede Seil og Klude.

Til Relingen støttet en Yngling staar;
Hans Øine funkler, det sorte Haar
Er trodsigt strøget tilbage;
Han stirrer saa dybt i Bølgernes Bo,
Som var det de sidste, han kunde betro
Sin Sorg og lønlige Klage.

„Farvel, Du grønne, Du blomstrende Kyst,
Som gjemmer mit Haab, min Fryd og min Lyst,
Det Bedste, jeg havde i Eie!
Farvel, Du Mindernes dyre Ø!
Nu favner mig kun den troløse Sø
Paa mine vildsomme Veie.

Hvad kunde jeg for, at hun var saa smuk?
Hvad kunde jeg for, hun hørte mit Suk
Og aned min lønligste Længsel?
At, vakt ved hendes daarende Blik,
Min søgende Attraa de Vinger fik,
Hvormed den sprængte sit Fængsel?

Jeg drømte om Hæder, om Seier og Kamp,
Om Slagets Torden, Kartovernes Damp;
Om Lykke naar Kampen var ude!
O, Fader, hvor kunde Du være saa streng,
At jage mig bort som den usleste Dreng
Paa den usleste Kjøbmandsskude?"

Han maaler Kysten — den synes saa nær;
Nymaanen, der kasted sit dæmrende Skær,
Sig nu bag Skyerne fjerner.
Han sér til Rattet — kun Lodsen staar
Alene agter, opmærksomt gaar
Hans Blik mod de ledende Stjerner.

Han griber et Tov, han firer sig ned,
Og Bølgerne hvisker: „Kom med, kom med!
Vi bærer Dig hen over Vandet.
Vi kysser den Plet, hvor hun satte sin Fod,
Kom med, Kammerat! Har Du Lyst, har Du Mod,
Saa følg os til Paradislandet!"

Han stirrer, han øiner et daarende Syn,
Det glimter for Øiet som tusinde Lyn —
»Nu eller aldrig!« det klinger.
Da slaar der en Sø mod Skibets Bov;
Den løfter ham høit, nu er han dens Rov
    Og føres afsted paa dens Vinger.

Rorgjængeren sér imod Kattegat —
Da klinger et Skrig, fortvivlet og mat,
Som kæmpede langt ude Nogen.
Han lytter anstrengt; men Alt er tyst,
Saa klarer han Pynten paa svenske Kyst,
    Og Skibet svinder i Taagen.

Den Forladte.

Sig mig, Du lille Pige, hvi har Du Graad
paa Kind,
Hvad fører Du i Klage og i Kære?
Og sig mig, har Du mistet din Fader eller
Mo'er,
Hvad eller har Du mistet din Ære?"

„„Nei, ikke har jeg mistet min Fader eller Mo'er,
Ei heller har jeg mistet min Ære.
Min Fred har jeg mistet; jeg faar den ei igjen,
Og hjemløs skal i Verden jeg være!""

„Du trøste Dig, min Pige! Du tørre af din
Graad,
Forladt skal Du i Verden ei stande.
Min Broder eier Perler og Guld mér end nok,
Han slynger det i Krans om din Pande."

„„Hvad agter jeg din Broder, hans Perler og hans Guld,
Hvad veier det mod Taarerne, som falde? —
Gud hjælpe Den, der sviges af sin eneste Ven,
Han sviges og forlades af Alle!““

Bølgen.

Bølge mod Kyst, hvor kommer Du fra?
Hvor er din Hjemstavn, hvor er din Vugge?
Hvem mon de gjælde, de klagende Sukke,
Bølge mod Kyst?

Har Du en Elsker, hvor Solen gaar ned,
Hist under Hav i de solgyldne Banker?
Sender Du ham dine bristende Tanker,
Bølge mod Kyst?

Nei, Du er kold, og dit Væsen er Graad;
Thi Du maa dø. Just som Livet Dig skjænkes
Atter i Glemselens Vande Du sænkes,
Bølge mod Kyst!

Billed Du blev paa den skiftende Tid,
Billed paa Lykken, som kommer og viger
Bristende netop, som høiest den stiger,
Bølge mod Kyst!

Giv mig din Lod, saa klager jeg ei!
Løft mig blot høit og bær mig et Stykke
Frem mod den lyse, livsalige Lykke,
Bølge mod Kyst!

Sænk mig kun saa i det evige Hav!
Selv kun en Bølge, som dækkes af andre,
Vil til Forglemmelsens Lande jeg vandre,
Bølge mod Kyst!

Den gamle Digter.

I halvtudviskede Blade
Besad han en kostelig Skat;
Han læste dem aldrig om Dagen,
Men kun i den ensomme Nat.

Naar Nyaarspotterne knalded
Med Buldren paa Bryggerens Port
Og larmed, som om de tróde,
De noget Stort havde gjort.

Da tog han den gulnede Pakke
Med de blegrøde, falmede Baand,
Og skruede Lampen iveiret,
Langsomt med rystende Haand.

Saa bredte han ud for Lyset
Mindernes flagrende Hær;
Hans Øine lyste, og Kinden
Fik atter sit gamle Skjær.

Først kom, af Livshaab strømmende,
Studenterlivets Lyst
Og fyldte med drømmende
Minder hans Bryst.
Det var hans Ungdoms Sange,
Som tidt og mange Gange
Klang gjennem Skov og over Kyst
I Nætterne de lange.

Nu var de døde, som Sangen havde sungen,
Brudt deres Røst.
Strængen, som svulmede af Livslyst, var sprungen,
Mindets Stemmer klang, som Stormens Sus i
Høst.

Saa dukked et andet Billed
Af Bladene frem,
Og for Erindringen stilled
Sig hendes Hjem.
Humlerankerne skyggede for Haven,
Brombær hang i Klynger over Stèngjærdets Læ,
Ænderne rappede derude i Graven,
Bierne summed om det store Lindetræ.

Og under dets lyse, duftende Hang
Sad hun og sang
Med Sytøiet hvilende paa Skjødet;
Hun anede jo ikke, at han stod saa nær
Under skyggende Træer
Og lyttede, henrykt ved Mødet.

Thi hvad hun sang med smeltet Bryst,
Og hvad der klang med dæmpet Lyst
Igjennem Havens Gange,
Det var hans bedste Tankers Strøm,
Det var hans vaagne Nætters Drøm,
Det var hans Elskovs Sange.

Ak, hun var død, som Sangen havde sungen,
Brudt hendes Røst.
Strængen, som bævede af Længsel, var sprungen,
Mindets Stemmer klang som Nattens Vind i Høst.

Larmen paa Gaden var endt,
Sneen lysnede derude,
Isblomster havde sig spændt
Over den tilfrosne Rude.

Lampen stod udbrændt i Dagningens Skjær,
Selv sad han lænet mod Sophaens Pude,
Rimblomster tindrede i Voldbakkens Træer,
Spurvene kviddrede derude.

Ja, han var død, som Sangen havde skreven,
Brudt var hans Røst.
Strængen, der bævede af Vémod, var reven
Sønder som Bladet, der falder sént i Høst.

Dødsseileren.

Som stærke Dæmoner,
Som Aander, der laa
Fængslede dybt
I tusinde Aar
Under Klippernes Fjeldmur,
Saa suser nu frem
I al deres Vildhed
Stormskyens Aander.

Hør, hvor de hvirvler
Og hvisler og hviner!
Gjennem forrevne,
Sælsomt formede,
Gulhvide Skyer,
Skrider de frem
Og maler dem sammen
Til styrtende Skylregn.

Solen sank ned
Bag blygraa Banker;
Men dybt i Vest
Staar der endnu
Et underligt, bleggult
Skinnende Skjær,
Som spøgelseagtigt
Gyder sin Glans
Over vort Storseils
Bugede Flade.

Her ligger jeg under
Et klaprende Seil.
Vildt Regnen pisker
Ned i mit Aasyn,
Og Kulden kryster
Klamt mine Lemmer.

Jeg tør ei tøve
Længer i Lasten!
Matroserne maalte
Mit angsfulde Aasyn
Med mørke Miner,
Og naar de slog
De skummende Søer

Mod Skibets sitrende
Kobberbeklædning,
Klang det som Klokker,
Der lyde til Lig.

Jeg vil ei hvile
Længer i Lasten
Mens det er mørkt.
Naar Skibet sukkede
Dybt, som i Dødskamp,
Klang det igjen
Som Sukket, hans Suk,
Ham, jeg har myrdet.

Nei, jeg vil bort!
Bort til fjerne,
Fremmede Lande,
Hvor Ingen sér mig!
Bort fra Hjemmet,
Fra Barndomsminderne
Og, fremfor Alt,
Fra Blodet derhjemme!

Hør, det drypper
Fra Ræer og Reisning!

Hvad er det, der falder
Ned paa mit Ansigt?
O Gud, det er Blod!
Lunkent, varmt
Drypper det ned
Fra Himmelens Hvælving.

Og se blot, se!
Hvad er det, som dingler
Høit over mit Hoved
Paa Raanokkens Spids?
Se, hvor det svaier
Og svinger i Stormen!
Det klynker og jamrer,
Det ligner et Gjenfærd
Af En, som er hængt.

Ak, nei! Jeg er syg,
Og Feberen farer
Angst gjennem Aaren.
Liget deroppe
Er kun et Seil —
Og Blodet Dampen
Fra Skibets Skorstén,
Tætnet i Kulden.

Hvad er det, jeg sér?
Over skumhvide Søer
Styrer et Skib
Med svimlende Reisning!
Hvad er det for et?
Det mangler jo Master —
Alt, Alting er Seil,
Skinnende skjær det
Lige imod os
Og lyser som Snéblink.

Dødsseileren er det!
Luften bli'er kold
Som Is, og Stormen
Hvæsser sin Vinge.
Se blot de hvide
Matroser i Merset
Med isgraat Haar!
I Snéstormskappe
Med Dødens Raaber
Brøler Kaptainen
Deroppe fra Skansen.

Hvad var det han raabte?
Nei, det var et Brag! —

Himmel! — Vi krænger,
Og Bølgerne trænger
Vildt over Skibet!
Hjælp! — Lad mig faa fat!
Hvor er Masten? —
Sig, er det den
Som driver derhenne?
Hjælp! — Hjælp mig! —
Alt bliver Nat!

Et Spørgsmaal.

„Hvi sidder Du taus med Haand under Kind
Og tankefuld Mine?
Hvi stirrer saa dybt Du i Skyerne ind,
Der jages afsted for den viftende Vind,
Min egen Pauline?
Har Sorgen alt fundet vor yndige Bo?
Ak, sig mig, hvad er det, som nager din Ro
Og volder Dig Pine!

Min Gud, Du har grædt! I Øiet end staar
En perlende Taare;
Din Læbe skjælver, dit Hjerte slaar
Og dybt et Suk til mit Øre naar,
Du kan mig ei daare!
Min unge Hustru, hvad volder Dig Mén?
Ak, læg paa mit Hjerte den tunge Stén,
Dig skal den ei saare!“

„„Ja, Vilhelm, min Husbond, min eneste Ven,
Paa Dig tør jeg lide!
Til Dig har jeg givet mit Hjerte hen,
Al Livets Fylde Du gav mig igjen,
Du Alting skal vide!
Hver nagende Tanke, der plager mit Sind,
Hver Sorg og Bekymring, der bleger min Kind.
Hver Kummer og Kvide!

I Nat, da Søvnen sløred mit Blik,
Og Drømmene kom til mit Leie,
Da syntes jeg grant vi tilsammen gik
Saa underligt vexlende Veie.

Jeg drømte vi gik saa trøstig vor Gang
I Skoven ved Foraarstide;
Blomsterne duftede, Fuglene sang,
Og Tonerne løde saa blide.

Vi sang og jublede Haand i Haand
Omkap med Fuglenes Vrimmel;
Paa Toner baaren svang sig vor Aand
Mod den solbestraalede Himmel.

Da dækkedes Solen, Veien blev trang,
Vi gik paa en nøgen Hede.
Der strakte sig fremad, uendelig lang,
Med Afgrunde dybe og brede.

Saa træt blev Dit Øie, din Fod saa mat,
Hver Glæde stænged Du inde,
Og trindt omkring os faldt Mørket brat,
Saa Vei vi knap kunde finde.

Dog gik jeg fremad med trøstigt Mod;
Thi en enkelt tindrende Stjerne
Steg op paa Himlen og ledte min Fod
Mod et brusende Hav i det Fjerne.

Men underligt var det. Skjøndt Stjernen stod
Og lyste klart fra det Høie,
Var træt din Tanke og mat din Fod,
Og lukt for dens Glans var Dit Øie.

Ja underligt var det, naar Stjernen gød
Sin blinkende Trøst til mit Hjerte,
Til Dig sig aldrig en Straale skød,
Som kunde mildne din Smerte.

Tilsidst vi stod ved det yderste Hav,
Hvor Evighedsbølgerne ile,
Hvor Bredden, dannet af Grav ved Grav,
Gav Jorderigsslægterne Hvile.

Dér satte vi begge os mødige ned,
Vi følte vor Tid var omme,
Og tause i Nattens hvilende Fred
Vented vi Dødens Komme.

Da fór der et Lyn over Himlens Rand
Og gjennem vort Hjerte en Gysning,
Af Bølgerne steg et vidunderligt Land
Frem i en sælsom Belysning.

Og rundt omkring fra den undrende Jord,
Fra Luften og Havets Vrimmel
Klang frigjorte Aanders Forløsningschor
Op imod Herrens Himmel.

Og Havet, der før mod Kysten slog
Alt med sin skummende Bringe,
Det standsede brat sine Bølgers Tog,
Og Vinden hvilte sin Vinge.

Fra Himlen atter sig rev et Lyn
Og spillede hen over Vandet —
Da klaredes det for mit indre Syn,
Da saa' jeg Forløsningslandet.

Med Regnbuefarver i Sollysdragt,
Som brødes i blanke Chrystaller,
Der reiste sig op i unævnelig Pragt
Et Tempel med lyse Haller.

Jeg véd ei længer, hvordan det saa' ud,
Det staar som en uløst Gaade —
Jeg følte kun, jeg var nær min Gud,
Skjønt værdig ei til hans Naade.

Med Haanden skygged jeg for mit Syn,
Mod Jorden mit Blik jeg vendte,
Da kom der et andet blinkende Lyn,
Og hør nu, hvad der mig hændte.

Paa Lynets Straaler vandred Han trygt
Som før paa Genezareths Vover;
Han sagde: „Kvinde, vær uden Frygt!
Din Tro skal bære Dig over!“

Da traadte jeg ud paa det hvilende Hav
Og rakte imod Dig Haanden;
Men Du var bleg som en kalket Grav
Og krympede Dig i Vaanden.

Han sendte Dig kun et eneste Blik,
Men fuldt af den dybeste Smerte,
Da saa' jeg, at der en Gysning gik
Igjennem Dit døende Hjerte.

Da løstes Du op som den tøende Sné
Og blev til Skummet paa Vandet;
Det gjorde mit Hjerte den sidste Vé
Paa Vei til Forløsningslandet.

Da vaagned jeg op i Angst og Gru,
Du rolig laa ved min Side —
Ak, Vilhelm, min Husbond, fatter Du nu
Min Sorg og lønlige Kvide?"

Skysamleren.

„Hør, Mo'er, jeg maa fortælle,
Hvad jeg i Aftes saa';
Først var Himlen kjedelig
Og ganske mørkegraa.

Men saa var det paa Tide,
At Solen gik i Seng;
Det vilde Fader vise mig
Derude fra vor Eng.

Og da vi kom derud,
Saa var Himlen ganske fuld
Af smaa og store Skyer
Som det pureste Guld.

Vor Herre maa dog være
Saa rig, saa rig en Mand,
Naar selv de største Skyer
Han hélt forgylde kan.

Nu véd jeg ganske sikkert
Hvad jeg vil være, Mo'er,
Naar jeg faar drukket Bjørnemælk,
Og naar jeg bliver stor.

Saa vil jeg Skyen jage,
Den røde med den graa;
Skysamler vil jeg være,
Og Du skal sé derpaa.

Men af de blanke Skyer
Jeg bygger mig et Slot;
Dér skal Du hos mig leve
Og have det godt."

Da tog den unge Moder
Drengen paa sin Arm
Og knugede ham heftigt
Med Angst til sin Barm.

Og medens Nattens Stilhed
Drog hen over Jord,
Hun hviskede ham lønligt
I Øret disse Ord:

„Lad Himlens Skyer fare,
De røde med de graa!
Det baader Dig kun lidet,
Om dem Du kunde naa.

Lad Ærens Skyer flagre
Alt for den vilde Vind!
Dem lægge Du Dig aldrig
Paa Hu eller Sind.

Lad Livets Skyer vige,
O, hold dem aldrig fast!
De kunde let Dig knuge
Med altfor tung en Last.

Og byg Dig ingen Slotte
Af Aftenskyers Guld!
De svinde bort som Taager,
Naar Du bli'er lagt i Muld.

Thi véd Du hvad der ligger
Bag Skyen klam og graa?
Dér hvælver sig det dybe,
Det rene Himmelblaa.

Der staar et Slot af Stjerner
Høit over hver en Sky;
Dér skal vi éngang leve,
Dér fødes vi paa ny.

Men Den, som lod sig lokke
Af Glimmerskyens Dunst,
Han kommer der ret aldrig,
Han levet har omsonst.

Han synker som en Draabe
Til Jord fra Skyens Rand,
Og maa paa Ny da stræbe
At naa til Stjernens Land.“

Nonnen.

Saa tankefuld hun stirrer fra Cellens trange Bur,
— Smaaskyerne driver for Vinden —
Hun følger Svalens Flugt over Klosterhavens Mur
Og Solstraalens Legen i Linden.

Hun følger Svalens Flugt over Klosterhavens
Træer,
— Smaaskyerne driver for Vinden —
Maaské den bygger Rede hos ham, hun havde
kjær,
Og Solstraalen lyser i Linden.

Men alt som Fuglen svinder i Luftens klare Hav,
Hvor Skyerne driver for Vinden,
Hun tænker: Nu flyver den maaské til hans
Grav —
Og Solstraalen slukkes i Linden.

Ja, Fugl tør bygge Rede og Træet sætte Frugt,
Og Skyerne drive for Vinden;
Men Kvinden skal aves under Klosterlivets Tugt
Og blegne som nu Straalerne i Linden.

Den høieste Attraa med den sødeste Begjær
Skal spredes som Skyerne for Vinden,
Hver Tanke, hvert Minde om ham, hun havde kjær,
Skal visne som Bladene paa Linden.

Og saadan skal hun sidde Aar ud og Aar ind,
Mens Dagene skifter som Vinden,
Til Døden engang kysser den falmede Kind
Og reder hende Seng under Linden.

Hun stirrer saa vémodigt langt ud i Aftnens Stund
— Skyroserne splittes af Vinden —
Det var som Smilet stivned om den bævende Mund,
Og som der gik et Suk gjennem Linden.

Sommerfuglen.

Det var en foraarslys Dag i Mai,
Da sprængte den Puppesvøbet
Og flagred som Sommerfugl langs den Vei,
Hvor den som Orm havde krøbet.

I Grøften laa dens afslidte Pels
— Revnet i Ryggen var Hammen —
Selv følte den sig, som Fri og Frels,
Høit løftet af Sollysflammen.

Selv følte den sig med nyfødt Liv
Paa en lysvarm, foraarsfrisk Vandring;
Den kjendte ei mere til Ormens: Bliv,
Dens Liv var nu idel Forandring.

Den tumled sig om fra Busk og til Blad,
Beruset af Duft og af Sødme;
Den drak af Duggen og tog sit Bad
Bag Rosernes Morgenrødme.

Det lakked mod Kvæld, den søgte sig Skjul
— Det blussed og blinked paa Himlen —
Da saa' den en lyseblaa Sommerfugl,
Der fløi over Blomstervrimlen.

Den flagrede frem i Straalernes Ild
Som blev den baaren af Vinden;
Dens Farver vexled i Solstraalens Spil,
Til den svandt i Skyggen af Linden.

Og Sommerfuglen flagred den nær,
De hvirvled i Kreds om hinanden.
Det gik over Blomst, over Busk, over Træer,
Som havde den mistet Forstanden.

Og Roserne vinkede: Tag Dig i Agt!
Og Liljerne hvisked: Forsigtig!
Men frem gik det paa den luftige Jagt,
Nu nød den først Livet rigtig.

Til Nattergalsang i Fuldmaaneglans,
Ved Duft af de søde Convaller,
Den traadte sin Brudefærds Sommernatsdans
I Skovens dæmrende Haller.

Da Solen randt frem som en gylden Strøm
Og lysnede Liv i det Døde,
Da vaktes den op af sin Sommernatsdrøm;
Men Livet — det var lagt øde.

Den laa som et henveiret Slaaentornsblad
Paa Skovbunden indunder Egen;
Vingerne klæbed i Duggens Bad,
Al Kraft og Styrke var vegen.

Da raabte den høit: „Du stolte Eg,
Frels mig af denne Vaande!
Er dette Enden paa Livets Leg,
Vé mig, at jeg drog Aande!“

Men Egen sused i Morgenens Vind,
Et Suk drog gjennem dens Grene:
„O, Sommerfugl, hvor er Du dog blind,
Trór Du, Din Lod staar ene?

Den mægtige Eg som den flygtige Fugl,
Maa dog til sit Udspring tilbage;
Som Orm Du kravled af Jordens Skjul,
Nu ville Dig Ormene tage.“

Og atter det lød fra den nære Sø
Med Røster, som kom de fra Sivet:
„Loven er evig! Alting maa dø!
Livet betales med Livet!"

Da krympede den sig i Dødskampens Gys;
Men frem fra Morgenens Høie
Fløi der en Solstraalestribe, hvis Lys
End traf dens bristende Øie.

Og Solstraalen hviskede: „Intet forgaar,
Alt skifter kun Form i Forandring.
Hvert Liv, som visner, paa ny opstaar,
Flyv frem paa Din evige Vandring!"

Før og nu.

Før, naar Dagens Øie
Dybt i Havet sank,
Og naar Aftenstjernen
Straaled fuld og blank,
Lagde jeg mig stille
Paa mit Leie ned,
Lyse, milde Drømme
Frem for Sjælen gled.

Tvivlens mørke Uro,
Længsel, Sorg og Savn,
Kjendte Barnetanken
Ei engang af Navn.
Hvile var dens Attraa,
Drømmen var dens Lyst,
Søvnens Gud den krysted
Villigt til sit Bryst.

Nu er Alt forandret
— Ak, jeg er jo stor! —
Og jeg kjender Alting,
Himmel, Hav og Jord.
Himlen er det Tomme,
Havet er kun Vand,
Jorden ene Savnets,
Skuffelsernes Land.

Naar jeg nu mig lægger,
Er det ei til Ro,
Tanken flagrer vildsomt
Om i Tvivlens Bo.
Finder ei sin Redes
Før saa sikre Havn;
Finder nye Fugle:
Uro, Tvivl og Savn.

Og af dem den lærer
Nye Toners Klang.
Saa den ganske glemmer
Barnehjertets Sang,
Og med dem den drager
Til det mørke Hjem,
Hvor selv Aftenstjernen
Gaar i Skygger frem.

Spred, min Gud og Herre,
Disse Skyggers Magt!
Lad Din Dagsol atter
Lyse i sin Pragt!
Tag den døde Visdoms
Hovmodsfaste Ord,
Lad mig atter vandre
Barnefrisk paa Jord!

Forspildt.

Jeg har drevet omkring uden Maal, uden Med,
Livets Guldkorn jeg ødte som Sand.
Jeg har tilsat min Tro, jeg har mistet min Fred,
Og nu staar jeg ved Afgrundens Rand.

Jeg staar ind imod Land som et stormslagent
Vrag,
Der har grundstødt mod Klipper og Skjær,
Endnu kun en Braadsøs bedøvende Brag,
Og min Undergangstime er nær.

Der var Et, som jeg holdt for mit Anker i Nød,
Men det sveg som det skjørnede Siv —
Se, da fulgte jeg med, hvorhen Bølgerne flød,
Og forspildt var mit øvrige Liv!

Lystigt Liv.

Jeg vandrer gjennem Verden saa freidig og saa let,
Slet Ingenting generer min Gang;
Lad Verden saa kalde mig god eller slet,
Det jubler jeg bort i en Sang.
Thi selv er jeg en Sommerfugl, og Pigerne de smaa
Er Blomster paa min flagrende Flugt,
Jeg vælger kun de sødeste, de andre la'er jeg gaa —
Jeg vælger kun Det, som er smukt.

Jeg ynkes over Bien, der fylder Cellens Krus
Og tænker paa Vinterens Nød;
Jeg græder over Myren, der bygger sig sit Hus
I Jordspaltens bælgmørke Skjød.

Thi sig mig, hvad hjælper al den Slæben, al det Slid,
Og at man for Visdom faar Ord,
Naar Alt, hvad man faar ud af sit Liv og sin Tid
Kun bliver — en Tue af Jord?

Lad Myren da kaste sine Vinger for at gaa
Som Trældyr i Mørke og Nat,
Lad Bien give Giften og Livet for at faa
En Hævn for sin ranede Skat,
Jeg slaar med mine Vinger fra Gry til Aften sén,
Er Livet og Blomsterne huld,
Og flagrer jeg mod Døden, saa findes der vel En,
Som høiner mig en Tue af Muld.

Forskjellig Opfattelse.

Sig, husker Du første Gang jeg Dig saa'
Hin Aften ved Dansen i Lunden?
Skoven duftede, Himlen var blaa,
Sølvklare Skyer om Maanen laa
Og leged i Aftenstunden.
Faklerne flammede, Hornene klang,
Inde fra Skoven lød Latter og Sang,
Da mødte jeg Dig paa min énsomme Gang —
Et Blik — og Du var forsvunden.

Som Dugperlens Blink i det blomstrende Krat,
Der vugges for Vaardagens Vinde,
Som Stjerneskudslysning i Efteraarsnat,
Der flammer saa mildt og slukkes saa brat,
Saa faldt det Blik mig paa Sinde,

Som elleskudt stod jeg — hvad var der mig
hændt?
Da klang der en Stemme: „Aa, maa jeg faa
tændt!
De husker mig nok? — En gammel Bekjendt!
Hos Dem kan lidt Fyr jeg vel finde?"

Forpagteren tændte og vedblev saa,
Imedens Du bortsvandt i Skyggen:
„De stirrer saa traurigt mod Himlens Blaa;
Ja, kunde lidt mere Regn vi faa,
Saa vilde det hjælpe paa Byggen.
For hun er kun tynd!" — „Hvad siger De? —
Hun!
Hvem er det De mener?" — „Jeg mener kun,
Hvis ei vi faar Regn om en føie Stund,
Saa er det s'gu ude med Byggen!"

Soldatens Farvel.

(Toscansk Krigssang).

Farvel, min blonde Pige,
Armeen staar parat!
Og hvis jeg ikke fulgte den,
Saa var jeg ei Soldat.

Tornystret har jeg pakket,
Og Riflen har jeg ladt;
Naar Solen reiser sig ved Gry,
Begynder Savnets Nat.

Jeg lader Dig ei ene
Tilbage her i Løn,
Se, Drengen dér skal trøste Dig,
Vor Elskovs første Søn!

Græd ei min Skat, min Søde!
Vi sés igjen forvist;
Thi falder jeg i Slagets Larm,
Saa finder Du mig hist.

Farvel, min blonde Pige,
Armeen staar parat!
Og hvis jeg ikke fulgte den,
Saa var jeg ei Soldat.

Istedløven.

Dansken fik en Løve støbt!
Da den flød for Ovnens Flammer
Var det klart at tage Kjending,
At dens Malm var dyrekjøbt.
Slagnes Suk og Mødres Jammer,
Ligfærdsskud fra Dødens Kammer,
Livshaab, veiret hen som Halm,
Rigmænds Guld og Armods Penning,
Brudte Hjerters Sorghavsbrænding,
Klang i denne Løves Malm.

Ligemeget — den stod reist!
Taget ud af Skjoldets Ramme
Slog den Tyskens Haab til Skamme
Dér, hvor Oprørsflag var heist.
Stille uden Storpralslyd,
Stod den med alvorligt Øie
Malmtung over Slagnes Høie,
Blikket fæstet imod Syd.

Dem, som faldt hin Dag, da vrede
Mænd paa Vaabenvalen mødte,
Dem, som faldt med Danmarks Mærke
Trykt til Brystet, skjønt de blødte,
Dem, som Lyngens Klokker røde
Ringed til det store Møde
Paa den tause Istedhede —
Dem den skulde værne om.
Derfor saa' man Blomster kranse
Denne Dødens store Skanse,
Denne Danmarks Helligdom.

Den stod som en Vogter ved Gjærdets Led,
Det skulde ei brydes af fjendtlige Fjed.

Den stod som et Tegn, et usvigeligt Mærke,
At frie Viljer gjør Folkene stærke.

Den stod som en Bauta i Dødens Have
Og lyste Fred over Faldnes Grave.

Da klang der en Buldren igjen mod Syd,
Den tróde at høre Kanonernes Lyd.

Den reiste sig op, den spidsede Øre;
Det var, som vilde selv Malmet høre.

Og Jorden bæved i Angst og Vaande;
De Døde dernede paa ny tog Aande.

Men Skyerne hængte sig tykt under Himlen,
Og ude lød Gny og Larm gjennem Vrimlen.

De trængte sig ind med Skrig og Skraal,
Med Rusens Fagter og Tysklands Maal.

De trængte sig ind i Dødningehaven;
De haanede Korset og spytted paa Graven.

Og havde de naaet til Kisternes Fjæle,
De havde dem trampet med Tøffelhæle.

Saa vog de Løven med Skaft og Stænger,
Og kneb dens Hale med Smedetænger.

Med Reb de haled den ned fra det Høie
Og prikked med Skomagersyle dens Øie.

Den slæbtes mod Syd af det drukne Folk;
Dér skal den reises som Seirstolk.

Dér skal den staa som et skamreist Minde,
At gravlagt Kæmpe ei Fred maa finde.

Dér skal den sige til Tydsklands Mén:
„Vi vandt, fordi vi var Ti mod En!"

Dér skal den melde: „De Danske vege
Ei før de nærmeste Grander svege."

Thi lad den staa. Med Sligt for Sinde
Grór Gravurt snart over Hæderens Minde.

Corallerne.

Hisset, hvor skumslagne Bølger sig bryder
Larmfuldt rullende op imod Landet,
Dér just, hvor Vandet,
Hvirvlet til Sneskum, koger og syder,
Dér er det just, at Corallerne bygger.

Fagre som Blomster og klare som Voven,
Lette som Skummet af rullende Søer
Bygge de Øer,
Stadigt stræbende fremad mod oven,
Øer, som Palmen siden beskygger.

Selv de ei skues. Kun enkelte Dage,
Naar de urolige Bølger sig lægge,
Sér man et Dække
Blomster paa Bunden, hvortil der ei Mage
Findes heroppe i Lufthavets Bølger.

Thi det har Liv; men kastes i Vrede
Ikkun lidt Dynd, en Stén imod Bunden,
Strax er forsvunden
Farvernes Glans og Livet dernede,
Dybt i sit Sténhus Corallen sig dølger.

Ikkun i oprørte Stemningers Vande
Bygger en Digter, med Strømmen fortrolig,
Stille sin Bolig,
Stræbende opad mod Sollysets Lande,
Hvor ham i Aanden alt Palmerne vinker.

Selv han ei skues; men kastes fra Bærmen
Dumhedens Dynd eller Raahedens Stene,
Gaar han alene
Ind i sig selv og lukker for Sværmen,
Indtil i Klarhed Bølgerne blinker.

Aakanderne.

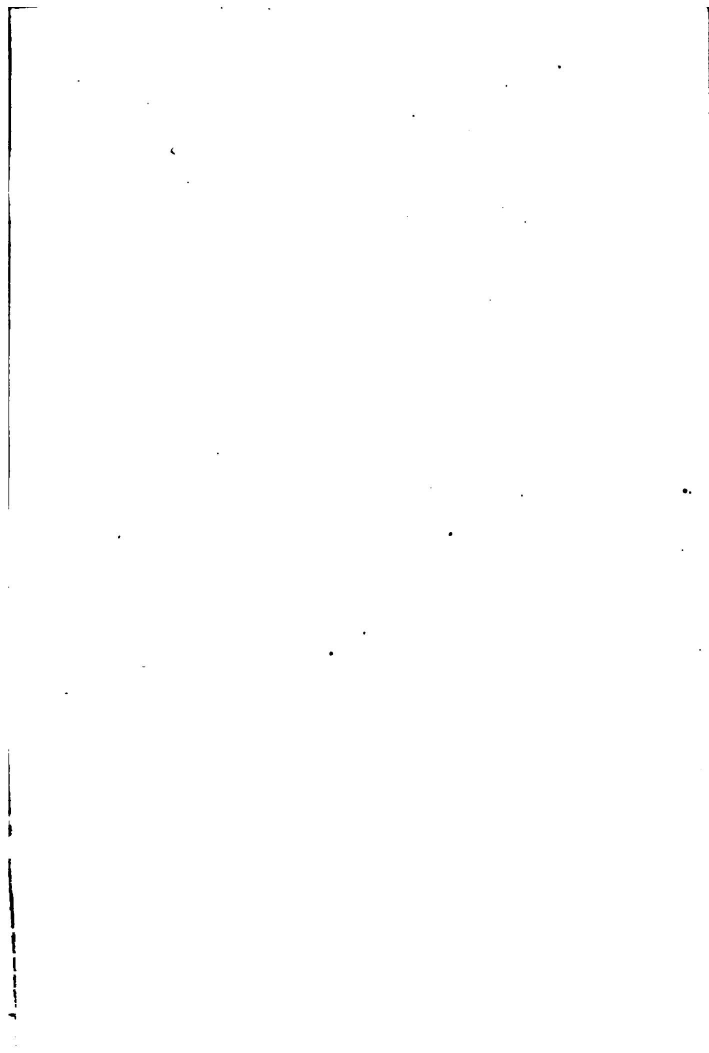
De Aakander lyste fra Skovsøens Vand
Med Kroner som Svanedun brede,
Et Himmelens Speil var det hvilende Vand,
Og Smaaskyer over det skrede.

De Aakander lyste med drømmende Blik
Og gynged for Sommerens Vinde,
Naar Drivskyen hen over Vandspeilet gik,
De troede i Himlen sig inde.

Men kom saa den mørke, tungsindige Nat
Og stirred i Skovsøens Vande,
Da lukked hver gyngende Blomst sig brát
Og dukked i Dybet sin Pande.

Som Aakandens Blomst er og Menneskets Sind,
Det flyder paa Stemningers Strømme,
Gaar Solskyen frem for Medgangens Vind,
Strax svæver mod Himlen dets Drømme.

Men kommer Sorgens og Kummerens Nat,
Da sænker det modløst sin Pande,
Og folder sig sammen og lukker sig brat,
Som Blomsten paa Skovsøens Vande.

John Caesar 1/10/33